Olga Thesleff
1877

Det Sjungande Finland.

50

Inhemska Sånger

vid

Pianoforte.

I.

HELSINGFORS, 1869.
K.E. Holms förlag.

C.R. Lindberg

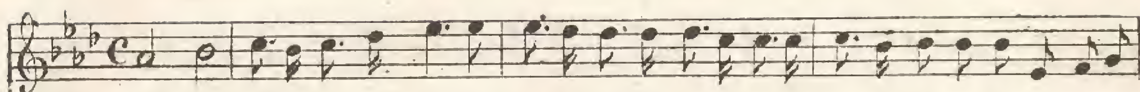
Register.

* Förut otryckt.

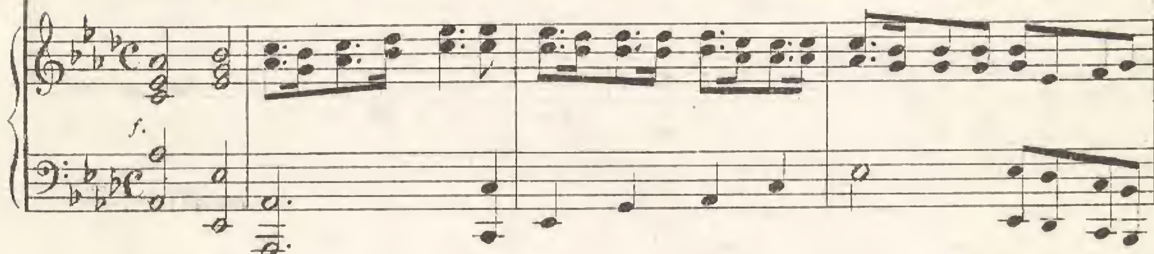

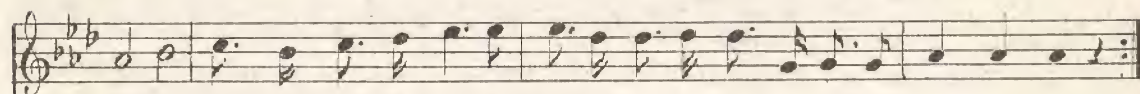
N:o 1. Björneborgarnes Marsch.

1. Söner af ett folk som blödt På Narvashed på Polens sand på Leipzigs slätter Lützens kullar!
Bort, bort, hvila, rast och fred! En storm är lösdt, ljungar eld och fält - ka - nonens å - ska rullar

2. Aldrig skall vår fosterjord Af våldets makt uro - förblödda ba - tal - joners armar ryckas
Fal - la kan den tappre blott Ej rygga för en faras hot, ej svi - ka, böjas och förtryckas

Än har Fin - lands kraft ej dött, Än kan med oväns blod ett fält här fär - gas rödt.
Framåt! Fram - åt, led vid led! På tap - pre män se tappre fä - ders an - dar ned.

Al - drig lju - - da skall det ord, Att Finlands folk förrådt sin fria bygd i nord.
Fal - la skö - - na kri - garlott, Blif vår, sen för en se - ger än vi käm - pa fått.

Ådla - ste mål oss vinkar på vår bana; Skarpt är vårt stål och blöda är vår va - na
Vapen i hand och käckt vår o - vän nära! Dö för vårt land är lefva för vår ä - ra

Al - la, al - la käckt framåt! Här är vår se - kelgam - la frihets skö - na stråt.
Rastlöst fram från strid till strid. Ty nu är stunden vår och nu är skördens tid!

p. Lys högt du se - gersälla fa - na, Sli - ten af strider sen en grånad forntidsdar;
Gles - - na - de le - der vittne bä - ra Herrligt om mod och bragder, om vårt lands försvar.

p.

Fram, fram, vårt ädla här - ja - de standar! Än finns en flik med Finlands gamla färger qvar.
Fram, fram, vårt ädla, trot - si - ga standar! Omkring dig än din trogna finska vakt du har.

J. L. Runeberg.

N:o 2. Suomis Sång.

Suomen Laulu.

Con moto ad espressivo. — F. Pacius.

p. rit. ten. pp. rit.

1. Hör, hur herrlig sången skallar, Mellan Wäi - nös ru - no - - - - hal - - - - lar, Det är Suomis sång! Det är Suo - - - - mis sång! Hör, de hö - ga fu - ror su - - - - sa, Hör, de djupa strömmar bru - - sa: Det är Suo - mis sång. Det är Suo - - mis sång!

2. Kuu - le kuinka soit - to kaikuu, Wäinön kan - te - lees - ta rai - - - - kuu Suomen lau - lu - - a! Suo - men lau - - - - - lu - - - - - a. Kuu - le kuuset kumi - see - - - - pi, Kuu - le kosket pauhai - - lee - - pi Suomen lau - lu - - a Suomen lau - - - lu - - a!

fz. rit. p. f. pesante. rit. Ped. pp. f. molto espressivo e dim. f. fz. f. pesante. p.dim. p. Ped.

Öfverallt en röst oss bjuder,
Öfverallt en stämma ljuder:
Det är Suomis sång!
Broder eger du ett hjerta,
I dess tjusning, i dess smärta:
Hör blott Suomis sång!

Kaikkialla kielet raikuu,
Kaikkialla äänet kaikuu,
Suomen laulua!
Syäntä jos on suotu sulle,
Murheess', ilossasi kuule:
Suomen laulua!

E. v. Qvanten.

N:o 3. Wasa Marsch.

K. Collan.

Med kraft.

I hö - - gan nord vår vag - - ga stod Vid stor - - migt haf och skummig flod. Vi vex - - te upp ur fro - stig bädd Som vintergran, i drif - vor klädd.

dolce. *p.*

Han står så grön I hvi - ta snön, Han re - ser stark Sin kronas park Ur

cres - - - cen - - - do.

f.

ar - - mod och ur ö - - - demark, Ur ar - mod och ur ö - de - - mark. Han

poco ritard.

re - - ser stark Sin kro - - - nas park Ur ar - mod och ur ö - de - mark.

poco ritard

Som tusen vågor sammangå
Kring Finlands bygd i gördel blå,
Så mötas hjertan, mötas namn,
O Fosterland! uti din famn.
Att bära gladt Din fanas skatt,
Att kämpa med Ditt främsta led,
Var fäders bragd och Wasa sed.

Vårt land! Vårt finska fosterland!
Din fasta botten är vår strand.
Så lär oss bli din starka vall,
Som hafvets våg ej bryta skall.
Slå högt, vår barm! Vex stark, vår arm!
Vex stor i skygd. Af söners dygd,
Vår höga nord! vår finska bygd!

Z. Topelius.

N:o 4. Ruhtinaalle.

Carey.

Andante. *f.*

1. E - - lä - köön ar - - mi - - as, Rak - - ka - hin Ruh - - ti - - nas Suo - men - kin maan:
2. Pa - ho - jen pel - vok - - si, Oi - - keu - den oh - - jak - - si E - - - lä - - köön hän:

f.

Tääl - lä - - kin toi - - me - a, Ta - - po - - ja, tai - - - to - - - a,
Kor - ven - kin ko - - das - sa Kul - len - kin o - - - man - - sa,

marcato.

Pahojen pelvoksi,
Oikeuden ohjaksi
Eläköön hän:
Korvenkin kodossa
Kullenkin omansa,
Orvollen osansa
Säilyttämään.

Karttaa suo Jumala,
Kavalain juonia
Kansan ja maan.
Hänestä hoivamme,
Turvamme, toivomme
Armahin apumme
Ain' olkahan!

N:o 5. Till Norden.

Suomalaisten huokaus.

N:o 6. Soldatgossen.

tenuto.

he - la verld var ä - rans fält, der stod han glad, hvar han sig ställt, i

p.

f. *f.* *varmt och något långsammare.* *à tempo.*

eld, i blod, i frost, i svält, Han var min fader han, han var min

f. *fz.*

sf.

fa - - - - - - - - - - - der han. Jag var ett barn, när han drog

tr.

f. *f.* *f.* *p. stacc.*

bort, sen- fridens dag var slut, Dock mins jag än hans stol - ta

pp. *p.* *p.* *f.*

espressivo. *gladt*

gång, jag mins den hvar mi - - - nut. Hans hatt, hans plym, den

f. *p.*

bru - - - na hyn, Och skug - - gan från hans ö - - - gonbryn! Nej al - drig går det

f. *cresc.*

fz.

ur min syn, Hur herrlig han såg ut. Hur herr - - - - lig han såg

fz. *f.* *f.* *f.*

ut.

tr. *f.* *fz.* *fz.*

N:o 7. Suomen valta.

Poco Adagio. Haydn.

Nou-se, rien-nä Suo-men kie---li, Kor-ke--al--le kai--ku-maan!
Suo-men kie--li, Suo-men mie---li, Niiss' on suo-ja Suo-men-maan!

mf.

p. Yksi mie-li, yk-si kie--li, Wäinön kan-san soi-nut-taa. *f.* Nou-se, rien-nä,

f. pesante.

Suomen kie---li kor--ke--al---le Kai--ku-maan! kai-ku-maan!

1a 2a

p.

Suomalaisen kuokka, aura
Kyntäneet on Suomenmaan;
Kasvoi vehnä taikka kaura,
Maa on meidän perkamaa.
Kelläs täss, ois äänen vuoro
Meidän maata johdattaa?
Nouse siis sä, Suomen kieli,
Korkealle kaikumaan.

Suomalainen yksin kesti
Ruton, näljän aikana,
Yksin miekallansa esti
Vihollisen maastansa;
Suomalain siis yksin käyköön
Käsin ohjiin onnensa.
Nouse, nouse Suomen kieli,
Korkealle kaikumaan.

A. Oksanen.

N:o 8. Soldatvisa.

C. Greve.

Allegro moderato.

Hvem känner icke kor - - - poraln vid Mal - mens kompa - ni I

längd en mon på fjer - de aln med ståt - ligt krigsmans pli?

Han känns på gån - gen lätt i - gen Sin hatt han bär på sned, Och

Gäck den gam - - le kal - - las, men är ej att gäckas med, Och Gäck den gam - le

rall.

1.2. 3.

kal - - las, men är ej att gäckas med.

f. p. rall. p. f. p.

Han sina gossar blickar an
Och straxt de stå som ljus;
Framåt! han ropar, hvarje man
Marscherar utan krus.
Tre reglor han dem ger till slut,
Helt kort, så är hans sätt:
Att frukta Gud och veta hut
Och sist att skjuta rätt.

Om sjelf kamrat du aldrig svek
Ej sviker Herran dig;
Att kämpa är en lustig lek
I fred liksom i krig.
Var karl, stå på dig hela dan
Och skona ej din hud:
Att inte frukta sjelfva fan,
Det är att frukta Gud.

F. Berndtson.

N:o 9. Kultaselle.

Hitaisesti.

1º

1. Mi - nun kul - tain kau - - nis on, sen suu kun au - - ran kuk - - - ka;
2. E - - lä su - - re so - - ria nei - to, vaikk' oot toi - - sen or - - - - ja;

2

kuk - - - ka. Siniset silmät sil - - lä on ja kul - - tanen sen tuk - - - - - ka.
or - - - - ja: Kohta kuluu kuu - si vuot - ta, kyl - - lä si - - nun kor - - - - jaan.

N:o 10. Sommarnatten.

A. G. Ingelius.

Menuetto.

Himmel! hvil - ken af - ton,

hvilken färd! Ser du holmens lil - la blomsterverld; Go - da Nana i dess lun - - - - der
So - len ler ju än från kul - - - - len

p.

Sjunga fåg - lar qvällens un - - - - - der; Hvi - la rod - den, låt oss vag - - ga
Vikens böl - ja gungar jul - - - - - len, Af - ton - vin - den för vår flag - - ga

mf.

dit i land.
mot dess strand.

Più moto.

Hör du de susande a - larnas ljud? Ser du de grönskande

Ped.

än - - gar - nas skrud? Njutom fröjden; Snart har ti - - - - den satt för

njut - - - - - nin - gen en gräns. Na - na snart är kär - le - kens,

Liksom sommarns stund förliden. Liksom sommarns stund förli - - - - den.

J. L. Runeberg.

N:o 11. Sylvias Julvisa.

Allegretto.

K. Collan.

Och nu är det jul i min äl - - ska - de nord; Är det jul i hvart hjer - ta ock - så?

Och lju - - - sen de brin - na på rå - - - ga - - de bord, Och bar - - nen i vän - - - - tan stå.

Der bor - - - ta i ta - - - ket der hän - - ger han än. Den bur, som har fån - - gat min trog - na - ste vän, Och

v. 3. Hvar finns ett land som mitt fä - - - der - nesland - - ?

p. sån - - - gen har tyst - - nat i fän - - gel - - se - borg, O hvem har ett hjer - - - ta för

p.

sån - - - ga - rens sorg?

dim.

Jag bor i de eviga vårarnas land,
Der de glödande drufvorna gro.
Cypresserna dofta vid hafvets strand,
Der har jag mitt ensliga bo.
Det flammande Etna, det gnistrar så skönt,
Och luften är vårlig och gräset är grönt,
Orangernas ånga ur skogarna går
Och ljuf mandolinen om kärlek slår.

O, stråla, du klaraste stjerna i skyn,
Blicka ned på min älskade nord!
Och när du går bort under himmelens bryn,
Välsigna min fädernejord!
I blommande vårar, på gyllene strand,
Hvar finns ett land som mitt fädernesland?
För dig vill jag sjunga om kärlek och vår,
Så länge din Sylvias hjerta slår.

Z. Topelius.

N:o 12. En liten tid.

F. v. Schantz.

Moderato. p.

O låt mig lef - - - - va en
O låt mig lef - - - - va en

p. p.

li - - - ten tid, Och dö likt blom - - - man i da - - - lens frid, Och
li - - - ten tid, Med hjer - ta rent och med an - - - de blid, Och

p.

räk - - - na da - - - gar - - nas fröjd och qval Och glöm - ma da - - - - - gar - - nas
låt mig an - - - das den kor - - ta vår Och dö förr'n vå - - - - - ren för-

p.

f.

tal! Och räk - na da - - gar - nas fröjd och qval, Och glömma da - - gar - nas
går! Och låt mig an - - das den kor - ta vår Och dö förr'n vå - ren för -

f. p.

tal.
går.

Z. Topelius.

N:o 13. Ballad ur „Kung Carls Jagt".

F. Pacius.

Och haf - - - vets unga tär - - - na, hon gick en qvall så varm Vid Å - lands strand att bada sin sva - - - ne-hvita barm, Med blom - - mor i hå - gen! Och skogen var så herr - lig, och stran - den var så grön, Och al - - - la vackra stjernor, de

sf *dim.*

pp.

skeno klart i sjön, Och alla vackra stjer - nor

fz.

pp. mf.

de skeno klart i sjön. Och sån - - - gen den for öfver

mf.

vå-gen. Och sån - - - gen, den for öfver vå - - - gen - - -

dim

- - - . - - den for, den for öfver vå - - - - - - - - - - - - - - - - - - gen.

1.2.

3.

vå - - - - - - - - - - - - - - - - gen.

p. pp.

den for - - - - - - - - - - - - - öfver vå - - - - - - - - - - - - - - - - gen.

Och hafvets unga tärna, hon tänkte i sitt sinn:
Ack hade jag en vän som jag kunde kalla min:
Med blommor i hågen!
Och alla klara stjernor, och alla perlors glans,
Och mitt palats af silfver, och guld det blefve hans,
Och sången den for öfver vågen.

Och bäst som sången klang öfver sjö och vik och land,
Kom skogens unge konung allt ner till Ålands strand.
Med blommor i hågen!
Du skönaste bland tärnor, säg vill du bli min brud?
Jag ger dig bergens skatter, och ängens blomsterskrud;
Och sången den for öfver vågen.

Z. Topelius.

N:o 14. Kreivin sylissä istunut.

Iloisesti.

1. Minä sei - - - son korki - al - la vuo - - rel - - la, Vi - he - riäises - sä lak - - sos -
2. He las - - - ki - vat lai - - van ran - - nal - - le, Kävit maal - len as - - - tu -

sa; Minä sei - - - son korkialla vuo - - - rel - la, Vihe - riäises - sä lak - sos -
maan, He las - ki - vat lai - van ran - - - nal - le, Kävit maal - len as - - tu -

sa; Näin, näin minä lai - van sei - - laa - van, Kolme kre - viä laival -
maan, Ja se nuo - rempi kreiveistä kai - - keis - ta, Tu - li mi - nua kihlaa -

1.: la, Näin, 1. la. | 2.:
maan, Ja se.. 2. maan.

3.

En ota minä ouoilta sormusta;
Mua kielsi mun äitini.
Ota pois, pane sormus sormeesi
Sitä ei näe äitisi.

4.

Hän otti sormuksen sormestaan,
Ja se oli kultanen.
Katsos nyt, minun tyttöni ihana
Sinä saat tämän sormuksen.

N:o 15. Frithiof spelar Schack.

Allegretto B. Crusell.

Björn och Frithiof su - to bå - da vid ett Schackbord, skönt att skåda, Silfver var hvarannan ru - ta, och hvar - annan var af guld. Då steg Hilding in: «Sitt neder, upp i högbänk jag dig leder, Töm ditt horn, och låt mig sluta spelet, foster - fa - der huld, Tömditthorn, och låt mig sluta spelet, fo - sterfa - der huld!»

Es. Tegner.

N:o 16. Frithiofs Lycka.

Allegro Moderato.

B. Crusell.

dolce.

Kung Beles

sö - ner ger - - na dra - - - - - ge Från dal till dal att be om svärd. Mitt få de

ej, i Bal - - - ders ha - - - - ge Der är min val - - - plats, är min

verld, der är min val - - plats, är min verld. Der vill jag

sf. *p.*

ej till-ba - - - ka blic - - ka På kungars hämd, på jor - - - - dens

sorg men en-dast Gu - - - dars gläd - - je dric - - - - - - - - ka tvemännings

fz. *p.*

med min In - - ge - - - borg.

Es. Tegnér.

sf. *sf.*

N:o 17. Till Emma.

Moderato.

K. Collan.

O vor' jag ett min-ne, och bands ej af tid, Och fin - - ge bestän - - digt, be-
O, vor' jag en tan - ke, och bands ej af rum, Och fing' i ditt hjer - ta, ditt

mf.

stän-digt dig föl - - ja, Och fin - - - ge be - gju - - - ta din lef - - - nad med frid. Din
hjer - ta mig döl - ja, Och fin - - - ge dig le - - - - da der sti - - - gen är skum, Och

graf med väl-sig - - nelser höl - - - - - - - - - ja! Och göm - - ma ditt lif i min
der hon är slipp-rig, dig föl - - - - - - - - - ja, Och ly - - - - sa din väg ge - nom

p. *p.*

skyd - dan - de famn, Och lä - - - ra en verld att ditt äl - - - ska - de namn Med
skug - gor - nasland, Till säll - - hetens e - - - - - vigt för - kla - - ra - - de strand, Långt

cresc. f. dim.

tå - - - - - - - - rar, med tå - - - - - - - - - - - - - - - rar af kär - - lek be - - - - - sköl - - -
bort, långt bort öfver ti - - - - - - - - - - - - - - der - - nas bru - - san - de böl - - - -

cresc. dim.

ja!
ja!

cresc.

N:o 18. Den Ensamma.

K. J. Moring.

Moderato

mf.

Och
Hvi

p. cresc.

tra - sten bor i sko - - gen der, Ej far, ej mor har han, Dock
skall väl jag så en - - - sam gå, Och in - - - gen ha' till vän! Väl

mf.

dim. *p.*

sjun-ger han och gla--der är Fast mer än nå-gon ann; Ack
mån-gen gång jag tänkt der--på Och tän--ker om i------gen: Jag

dim. *p.*

mf. *f. rit.* *à tempo.*

han ju har en hjer-tans kär, En vän, som ho-nom tro-gen är, Som blifver honom
mins en stolter un--ger sven. Till sjös han for re'n län-ge sen, Ack kom han en gång

mf.

mf *frit.* *à tempo.* *mf.*

dim. *p.* *dolce.*

all-tid när, Och derför sjun-ger han, Och der-för sjunger han, Och
hem i-gen, Nog blef jag gla-der då, Nog blef jag gla-der då. Nog

dim. *p.* *dolce.*

dim. 1.v. 2.v.

der-för sjunger han.
blef jag gla-der då.

1.v. 2.v.

dim. *pp.* *cresc.*

N:o 19. „Voi, voi kuin kullallein“.

Hiljallisesti.

Voi, voi, kuin kullal - - lein, on niin pit - - - kä mat - - - - - ka,
Kun pase pie - ni lintu - - nen sa - - no - - man - - nyt toi - - - - - - si

Kap - pa - le on kan - gas - ta ja virs - tan ver - - ta vet - - - - - - tä.
Su - - ru me - nis' mie - - les - - tä - - ni, pa - - rem - pi mun oi - - - - - - - si!

Mi - - nun kul - ta kau - - ka - na ja kau - - as tai - - si men - - - - - - - - nä,
Len - nä, len - nä, lin - - tu - nen! pu - - hu kuullak - - se - - - - - - - - - ni,

Ei - - - - pä sin - ne pie - - net lin - nut i' - - äs - - sän - - sä len - - - - - - nä.
Kävit - kö si - - nä kul - - lan maalla, näit - kö kul - - ta - - - se - - - - - - - ni?

N:o 20. „Tuoll' on mun kultani".

Surullisesti.

Tuoll' on mun kultani, ain' y--hä tuol-la, Kuninkaan kul-ta-sen kartanon puol-la. Voi minun lin-tu--ni, Voi mi-nun kulta----ni, kun et tu-le jo, kun et tu-le jo!

On siellä tyttöjä, on komioita.
Kultani silmät ei katsele noita;
Voi minun lintuni, j. n. e.

Linnut ne laulavat sorialla suulla,
Soriampi kultani ääni on kuulla;
Voi minun lintuni, j. n. e.

Voi koska näen minä sen ilopäivän,
Kultani sivullani kulkevan ja käyvän;
Voi minun lintuni, j. n. e.

Tule, tule kultani, tule kotipuoleen,
Taikka jo menehynkin ikävään ja huoleen
Voi minun lintuni, j. n. e.

N:o 21. Selmas tankar i våren.

F. v. Schantz.

p.

De älsk - - liga bly - - - - ga blom - - - - mor I lun - dernas vack - - - ra

p.

vår Jag tän - - ker på dem be - - - stän - - - - - - digt, Jag

dem icke rätt för - - står De dof - - - - ta så läng - - - - tans

a tempo.
rall.
ful - - - - - la, De tyc - - kas i vän - - tan stå; Hvad månne de läng - - - - ta
rall.

efter? Hvad mån - - ne de vän - - - - - ta på?

pp.

De vaggande väna vågor
Vid strändernas hvita sand.
De sorla ibland så sorgset
Och susa så ömt ibland.
Hvad sörjen j, glada vågor?
Hvem kunnen j sakna än?
Är det en förgråten glädje,
En innerligt älskad vän?

Men bäst jag frågar och frågar,
Så rinner det i min håg:
Jag sjelf är som vårens blommor,
Jag sjelf är som vårens våg.
En längtan mitt hjerta gömmer,
Som aldrig jag kan förstå.
Hvad sörjer du trygga hjerta?
Hvad månne du väntar på?

Z. Topelius.

N:o 22. „O Hellas barn“.

Poco Andante.

F. Pacius.

p. *sf.* *p.* *fz.* *dim.* *fz.*

espressivo. *fz.*

O barn af Hel - - - las byt ej bort din
O Hel - las barn, ditt land är godt, etc.

p. *fz.*

fz. *sf.*

skö - - - - - na foster - - jord; Barbarens bröd är hårdt och torrt Och

p. *fz.* *fz.*

p.

klang - - löst är hans ord Hans sol är

dim. *dolce.* *dim.*

blek, hans himmel grå, hans hjerta kan ej ditt för - - stå, O barn af

pp. *p.* *dim.*

dolcissimo

Hel las, byt ej bort din skö - na fo - - - - - - - ster - - - jord.

pp. *à tempo.*

dim. e poco ritard.

O Hellas barn, ditt land är godt,
Ditt land är stort och skönt,
Dess jord är grön, dess haf är blått,
Dess strand af ära krönt,
Dess vind är varm, dess sol är klar,
Dess himmel tusen stjernor har.

Och derför, barn af Hellas, mins
Ditt ädla fosterland!
Ej ro, ej lif, ej lycka finns
I fjerran från dess strand!
Hvar helst din väg i verlden går;
Din rot är der din vagga står.

Ur „Prinsessan af Cypern" af Z. Topelius

N:o 23. Romans

ur Skådespelet „Ur Lifvets strid".

Andante. C. Greve.

O, sörj ej mitt hjer - ta fast vännen du mist! Det susar så ljufligt i
Han kommer nog å - ter, det tror jag förvisst! Det susar så ljufligt vid

p. *pp.*

sko- - - - - - - - - - - gen. Han kommer nog å - ter, det tror jag förvisst; ty var du den äl - skade
stran - - - - - - - - - den. Sjung glädtigt, min fogel, på grönskande qvist och dofta min blomma i

poco rit. *à tempo.*

trogen, ty var du den älska - de tro - - - - - - - - - - gen. Snart sko - - - la de sorg - liga
sanden, och dofta min blomma i san - - - - - - - - - - den. Hans se - - - - gel jag skönjer så

poco animato. *dol.* *poco ritard.* *pp.* *poco animato*

skug - - gorna fly, Snart bör - - - - - jar den le - - - - ende mor - - gonen gry. Det
fort det blir dag, Och kom - - - mer han ic - - - - ke, så kom - - mer väl jag. Det

poco ritard.

susar så ljufligt i sko - - - - - - - - gen.
susar så ljufligt vid stran - - - - - - den.

F. Berndtson.

pp. *poco rit.* *à tempo* *pp.*

N:o 24. Gamle Hurtig.

Lungt och allvarligt.

K. Collan.

Aldrig brusto ord vid bi - vu - - - a - - - - - - - - ken. Der den gamle Hurtig blott var med Ofta satt han långt på natten va - - - - - - ken, Ta - la - de om krig och fred. Tände jemt sin kor - - - ta

pipa an Och för - gat den å - - ter bäst den brann, Tände jemt sin kor - ta

pi - - pa an Och för - gat den å - - ter bäst den brann.

v. 1 & 2, et c. Sista versen

Tredje Gustaf var hans man. „Hvad strider
Höll han ej med Rysslands stolta fru!
Mina vänner, det var andra tider
För soldaten då än nu.
Kungen sjelf stod med i rök och blod,
Nu är dertill en marskalk för god".

„Tron mig, om hans herrar icke vikit
Från hvad pligt och mod och ära bjöd,
Hade aldrig segern honom svikit,
Nu blef trolöshet hans lön.
Det är verldens tack, och den är tung,
Det var synd med sådan ståtlig kung.

J. L. Runeberg.

N:o 25. Löjtnant Zidén.

Raskt, men ej för fort.

K. Collan.

Det

f. *f.*

var den tapp - re löjtnant Zidén, Han ha - de sin e - - gen sed: För

parlando.

fronten vil - le han gå al - len: „Fram - - åt mi - na Wasa gossar! Nu

cresc. *f.*

gäl - ler att hin - na med. Nu gäl - ler att hin - na med!“

v. 1. 2 etc. — Sista versen

v. 2. Främst
„ 3. Och

Främst ville han gå hvar fara emot,
Hans folk fick trampa hans stråt.
Gud nåde den, som var trög på fot,
Såsnart löjtnanten ropat:
„Hurra, mina män, framåt!“

Och hände då att han kring sig fann
Sitt hela kompani,
Då var allt präktigt, då ropte han:
„Hurra, det var en flink manöver,
Nu äro vi herrar vi“.

J. L. Runeberg.

N:o 26. Den Öfvergifna.

Andante — *espress.* — **F. A. Ehrström.**

pp. *poco cresc.* *fz.* *dim.* *p.*

Löf och örter och blommor små, Lju - sa lil - jor med dagg up - på, Purpur - ros, som så vänligt ler, Jag vill

dol. *p.*

väl - ja till brudkrans er, Minnes blomma vid böljan klar, In - ga törnen din stängel

fz.

har.

O, hur lik - nar dig ic - ke den Som gror

fz.

upp i min barm i - gen, Som har tag - gar på hvarje skott, Och som så-rar mitt hjerta

fz. *fz.*

blott, Och som så - rar mitt hjerta blott.

J. L. Runeberg.

dim. *fz.* *pp.*

N:o 27. Vallgossen.

G. Linsén.

Moderato.

Hur skön bland ö - - - - - sterns sky - - - - - - - - ar, Går da - - - - - - - - - - - - - - - - - - gen opp, Och fyl - - - - - - ler fält och by - - - - - - - - - - - ar, Med mod och hopp. Ur skog och lun - - - - - der

Dig, grö - - - - - na äng, jag sö - - - - - - - - ker, Än - - - - nu en gång, Der kla - - - - - ra bäc - - - - - ken krö - - - - - - - - - - ker, Sitt mun - - - - - - - - - - - - - - - - - tra språng. In - - - vid den gam - - - - - la

p. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.

cresc. *mf.* *string.*

skal - - - - - - - - - la Blott fröj - de-
stam - - - - - - - men Min torf - bänk

ljud, Och luf - - - - - - - tens ska - - - - - - - - - - ror
är. Och get - - - - - - - ter - - - - na och

al - - - - - - - - - la, Lof - - - - - - - - sjun - - - - - - - - - - - - ga Gud.
lam - - - - - - men, De trif - - - - - - - - - - - - - vas här.

J. L. Runeberg.

p. *dim.* *e. rit.* *pp.*

N:o 28. Rannalla istuja.

Allegretto.

Sovittanut K. J. Moring.

p. *fp.*

Yksin is - tun ja laules- ke - len, Ai - kan' on niin i - - kä - - vä; Ve - si sei - soo ja lin - nut laulaa, Ei - kä tuuli - kaan vedä - - tä, Ve - si seisoo ja linnut laulaa, Ei - kä tuu - li - kaan ve - dä - - tä, Ois - ko pur - si ja pu - na - - pur - jeet, Mil - - lä

Sitten ku - to - - a helskyt- täi - sin Pa - pin - - - pai - - - - ta - - - kan - gas - ta, Kih - la - - - - sormus se kiil - te- lei - si, Voi mua hullu - - a neito - - a! Kih-la - sormus se kiilte - - lei - si, Voi mua hul - lu - - a nei - to - - a! Kih - la - - - sormus on saamat - - ta - - - ni, Kau - ka-

cresc. *mf.* *dim.* *p.* *dolce.* *cresc.* *f.* *dim.* *) *mf.* *cresc.*

*) [illegible] on sovittajan oma tekemä.

f. dim e rit. *à tempo, p. dolce.*

men - - nä mer - ten taa, Tuol - ta tuot - tai - sin sul - hol - - le - - ni, Ko' - on
na on sul - - ho - - - - ni; Näh - nyt en o - - le sil - - mi - - än - sä, Nähnen-

f. dim e rit. *à tempo* *p dolce.*

cresc. *f.* *dim.*

kul - taa ja hopi - - - aa, Tuolta tuottaisin sulhol - le - ni Ko'on kultaa ja ho - pi - aa.
kö e - - lä - - es - sä - ni! Nähnyt en o - le silmi - än - sä, Nähnenkö e - lä - essä - - ni.

dim. *f.* *dim.*

N:o 29. Visa.

(Förut otryckt.)

F. v. Schantz.

Moderato.

Der vexte u - - ti da - lens famn, En

p. *p.*

li - ten blom - ma u - tan namn, Bland al - la an - - - dra blommor små, Den

skö - - - naste än - då, Då kom en li - - - - - - ten fjä - - ril glad, Att

hen - - - ne kys - - - sa få han bad, Och upp sitt ö - - - - - ga

p.

blom - man slog Och suc - - - - ka - - de och log Och

p.

upp sitt ö - - - ga blom - man slog Och suc - - - ka - - - de och log.

p.

C. Wetterhoff.

N:o 30. Vid en källa.

Andante.

F. A. Ehrström.

Jag sit - - ter käl - - - la, vid din rand, och ser på mol - nens tåg, Hur led - - da af en o - - - sedd hand de vex - - - la i din våg. Hur led - - - da af en o - - - - - - sedd hand, de vex - - la i din våg.

mf.

dim.

J. L. Runeberg.

N:o 31. Fåfäng Önskan.

Moderato.

K. Collan.

O-ta-liga vå--gor van-dra På hafvets glänsande

p.

ban, O, vore jag bland de an-dra, En bölja i o-ce-an, Så liknöjd djupt i mitt

cresc.

cresc.

sin--ne, Så sorglöst kylig och klar; Så utan ett en--da min--ne. Från

flyd-da sällare dar, Så dar, Dock,

1a 2a

cresc. *sf.*

skulle en våg jag va - - ra, Den samme vor' jag än - då; Här går jag ju bland en

ska - - - ra Af sva - - la vågor ock - - så, De leka med fröjd och smär - ta, På

cresc. e poco ac - ce - le - ran - do, *sf.*

lek de tåras och le, Blott jag har mitt brinnande hjerta, Blott jag har mitt brinnande

cresc. *e poco.* *accelerando.*

à tempo. *poco- ten.*

hjer - ta, O vor' jag utan, som de, O, vore jag utan som de!

à tempo. *poco. ten.*

J. L. Runeberg.

N:o 32. Soldatvisa.

Ur Skådespelet „Regina von Emmeritz."

Allegro Marziale,

J. A. Söderman.

tr. f. marcato. fz. fz. fz. fz. fz. fz ff. I

Finland, der åto vi rofvor och gröt Och drucko vårt spisöl up - på; Vi

tr. f. p.

gingo så mag - ra som Fa - raos nöt, För plo - gen att plö - ja och så. Vi

tr. p.

för - de vår fattiga tunna till qvarn Och gin - go i kyrkan be - skedli - ga barn! Den

rit. f. p. dol. rit. f.

Sen drogo vi fjerran med svärd i vår hand
Att slåss på en främmande jord;
Vi bjödos af Tilly på frukost ibland
Och gjorde besked vid hans bord.
Och påfven han bjöd oss att draga för hin
Vi kysste hans nunnor och drucko hans vin..
Den andre bägarn hurra!
Kamrater, skall påfven ha!

Och blöda vi stundom vårt rödaste blod
Så blöda och drufvorna sitt!
Och slåss vi för kungen med ridderligt mod,
Så slåss han för oss, vi är' qvitt.
Sen gå vi med honom från drufvornas sköt
Förnöjda tillbaka till rofvor och gröt . . .
Den sista bägarn hurra!
Kamrater, skall kungen ha!

Z. Topelius.

N:o 33. Kullneff.

Allegro moderato.

A. G. Ingelius.

J. L. Runeberg.

N:o 34. Torpflickan.

Moderato.

F. v. Schantz.

lef - - - - nadsdag är li - - - - - - - - - - - den, Den man som fick mitt

p.

hjer - - - - tas tro, har flytt med skam ur striden, Har

tänkt på mig har tänkt på sig, har lydt ert var - - - - nings

p. *p.*

ord Och svi - - kit si - - - - na brö - - ders hopp, Och

un poco riten. *p.* *p.*

si - - - na fä - - - - - ders jord.

p. pp.

N:o 35. Torpflickan.

K. Collan.

Red mig en graf o mo - der kär, min lef - nads dag är li - - - - - - den! Den
ska - - ran kom och han ej kom, be - gret jag nyss hans ö - - - - - - de. Jag

man som fick mitt hjertas tro, har flyttmedskamur stri - den, Har tänkt på mig, har
trod - de att han låg som man på fäl - tetbland de dö - - - de, Jag sörj - de men min

tänkt på sig, har lydt ert varnings ord, Och svi - kit si - na *f.* bröders hopp, Och
sorg var ljuf, den var ej bit - ter då, Jag ve - lat lef-va tu - - sen år, Jag

f.

svi - - - - kit si - na brö - - ders hopp, Och si - - - - na fä - - ders jord, och si - na
ve - - - - - lat lef - va tu - - - sen år, Att ho - - nom sör - - ja få, att honom

v. 1. & 2.

fä - - - - - - - - - ders jord.
sör - - - - - - - - - ja få.

dim.

Sista versen.

J. L. Runeberg.

N:o 36. Svanen.

F. A. Ehrström.

Andante.

Från molnens pur-pur---stänkta rand sjönk sva-nen lugn och säll, Och

sat--te sig vid elf-vens strand, och sjöng en ju--ni qväll Om

nor--dens skönhet var hans sång, hur glad dess him-mel är, Hur

da-gen glöm-mer nat----ten lång att gå till hvi----la der.

p.

dim.

J. L. Runeberg.

D. C. dal Segno.

N:o 37. Sjömansflickan.

Con moto. F. Pacius.

Vinden blåser upp i hast, se-gel fyl-la stång och mast, Skeppet styr till fjerran länder, Gud vet när det å--ter-vänder? Du, som far der, ä------ger du nå------gon blick för mig än------nu? O jag

pp. *fz.* *p.* *sf.* *sfz.* *dim.* *poco rit.* *espress.*

Vore jag hvad fogeln är,
Vingad, såsom måsen der,
Följde jag dig glad på färden,
Till den obekanta verlden!
Kom beständigt dit du kom
Vände när du vände om,
Spelte med min lätta vinge,
Och din blick i flykten finge.

Men den arma flickans lott,
År att fläkta afsked blott,
Med en tårfull duk i handen,
Vinglös lemnad qvar på stranden.
Långt ifrån att följa få,
Måste jag tillbaka gå,
Torka väl från kinden tåren
Att min mor ej märker spåren.

J. L. Runeberg.

N:o 38. Flickan i skogen.

Sostenuto.

K. Collan.

En - - - - sam i dunk - - - la sko - - - - - - garnas famn

Går jag ens - - - - lig, ens - - - lig stig stig.

1a. 2a.

p. Dof - - - - - - - - ten ro - - - - - - sor! *p.* Dof - - - - - - - - ten ro - - - - sor,

Dof - - - - - - ten blom - - - - mor och fläk - - - - - - - - - tars sus.

piu. cresc. *sem - - - pre.*

p.

Dof - - - - - - - ten al - - - - - la vid stjer - - - - - nors ljus, Dof - - - ta

p. *piu. cresc.* *sem - - - - pre*

cres - - - - - - - - - - - - - - - - - cen - - - - - - - - - - - - - - do. al sf.

hjer - - - - ta, Dof - - - - - - - ta hjer - - - - - ta, Dof - - - - - - ta

cres - - - - - - - - - - - - - - - - cen - - - - - - - - - - - - - - do. al sf.

dim.

p.

stil - - la i nat - - - - ten.

p. *dim.* *fp.* *p.*

Ensam i mörka skogarnas djup
Går jag enslig, enslig stig.
Sjungen, skogar!
Sjungen grottor och källors sus
Sjungen alla vid månens ljus
Sjung mitt hjerta,
Sjung o! stilla i natten.

Ensam i gröna skogarnas lund
Går jag enslig, enslig stig.
Vaknen andar,
Vaknen andar i lunders sus
Vaknen alla vid nattens ljus,
Vakna hjerta
Vakna stilla i natten.

E. v. Qvanten

N:o 39. Onneton Nuorukainen.

Surullisesti.

mf *dim.* *p.*

Ah, voi kuinka kau - hi - as - - ti suru vaivaa mieltäni, Kun mun täytyy lähte - - ä ja tänne jättää kulta - - ni.

Sinun luontos' lempiä on sydämmeni sitonut,
Sinun kaunis katsantosi kovasti mun vanginnut.

Nyt mä laannen laulamasta, hyvästi nyt kultani!
En voi laata suremasta, vaikka päätän virteni.

Jos nyt joku tiedä tahtoo, kuka laulun tehnyt on,
Niin se oli nuori poika, Nuorukainen onneton.

N:o 40. Virran reunalla.

Hitaisesti.

Sen
Niin

N:o 41. „Ah! mun rakas lintuisen".

N:o 42. Jag har dig kär.

M. W.

Appassionato.

Jag har dig kär, öfver allting kär, Du mer än himmel och jord mig är. Hvar min banna går, Du framför mig står, Om du är mig när, Om du fjerran är, O du är mig kär, Öfver allting kär!

p. *p.* *ritardando* *ten.* *f.*

Du är mig kär, öfver allting kär,
Ja om lagd du vore i jorden här,
O jag smög ditned
Ifrån gröna träd,
Ifrån sol och vår,
Ifrån fröjd och tår
För att dö hos dig, för att bli hos dig.

Det ej glömska finns, ingen död nu mer,
Sen du allt mig blef, sen jag dig blott ser,
Blott en kort sekund
Vid din rosenmund,
Blott en blick af dig
Gör odödlig mig;
Kom och lef med mig, låt mig dö med dig!

J. J. Wecksell.

N:o 43. Sången.

F. Pacius.

Tranquillo e dolce *pp.*

Stil - - - la än en gång Stil - - - - - la i min själ, klin - - - - - - - - - - ga, milda sång - - - - - - - - - - - -, Ljuf - - - va to - - - - ners spel.

cresc. *dolce.* *dim.*

espressivo.

Tu - sen drömmar kring mig fa - - - ra, Tusen bilder skim - - ra

pp.

dim.

kla - - - - - - - - - - - ra, stil - - - - la, mil - - - - - da sång,

dim. *pp.*

pp. *poco cresc.* *ten.* *p.*

stil - - - - la mil - - - da sång - - - - - - - - -, stil - la,

pp. *p.* *pp.* *cresc.* *dim.*

mil - - - - - - - - - - - - da sång!

p. *dol. e dim.* *pp.* *ritardando e morendo.*

Ljuf är lifvets lott.
Skön är jordens vår
Evig skönhet blott
Dock i själen rår.
Klinga stilla, klinga sakta,
Sjung hur andar hjertat vakta,
Milda ljufva sång.

O! i natt och höst
Huru klart ännu
Djupt uti mitt bröst
Hviskar sakta du:
Hviskar tyst, när suckar klaga,
Klingar ljufligt som en saga,
Stilla milda sång.

E. v. Qvanten.

N:o 44. Suomen salossa.

Allegretto.

Hon - - kain kes - - kel - lä mökki - ni sei - - - soo Suo - me - ni so - - re - as - sa sa - - - - - los - - - - - sa. Hon - - - - kain vä - - lil - tä siin - - tä - vä sel - - - - - kä Vilk - - ku - - vi koit - - te - hen va - - - los - - - - sa. Hoi, la la la la la, Hoi la la la - la la: Kai - ku mun su - loi - nen Suome - ni - - maa!

Kaukana korvessa käkönen kukkuu
Sulhonsa suloutta ylistää,
Paimenten soitanto laitumen tiellä
Ääntänsä korviini vilistää.
Hoi la la la la la:
Kaiku mun suloinen Suomeni maa!

Omanpa henkeni kieltä ne puhuu,
Honkain humina ja luonto muu,
Itse en sydäntä hillitä taida,
Riemusta soikohon raikas suu.
Hoi la la la la la:
Kaiku mun suloinen Suomeni maa.

N:o 45. Kultani kukkuu.

Ruikuttain.

1. Kul - - ta - ni kuk - kuu, kau - ka - na kuk - kuu Sai - maan ran - nal - la rui - - kut - - - taa, Ei ole ruuhta ran - nal - la Joka minun kultani kannat - taa.
2. Ikävä on ai - - kani, päi - vät on pit - - kät, Surutont'en het - keä muis - ta' - - - - kaan, voi mikä lie - nee tul - lutkaan, Kun jo ei kultani kuulu' - kaan.

3.

Toivon riemu ja autuuen aika
Suruani harvoin lievittää:
Rintani on kuin järven jää, —
Kukapa sen viimenki lämmittää?

4.

Kotka se lenteli taivahan alla,
Sorsa se souteli aalloilla.
Kulta on Saimaan rannalla,
Lähteä ei tohi tuulelta.

5.

Tuuli on tuima, ja ankarat aallot,
Ruuhet on rannalla pienoiset;
Ruuhet on rannalla pienoiset,
Kultani sormet on hienoiset.

6.

Elä lähe kultani aaltojen valtaan,
Aallot ne pian sinun pettäisi!
Sitte ei suru mua heittäisi,
Ennen kun multaki peittäisi.

N:o 46. Stilla mitt hjerta.

G. Linsén.

Ej för långsamt.

Stil - - - - la mitt hjer - - - ta! Snart hvi - - - - - lar du sött Djupt i den ens - - - li - ga mul - - - len.
Tro - - - - get du klap - - - pat år i - - - från år Fröj - - - - - der och sor - - ger mig de lat.

fz. *p.* *cresc.* *rit.* *à tempo.*

Of - - - - - ta du y - - - - rat men snart är du trött Läng - - - - - - tar till grön - - - - - skan - de
Vål - - - - - lat mitt lö - - - - je och väl - - - - - lat min tår Väl - - - - - - - lat min skuld när jag

kul - - - - - - - - - - - len. Der i de
fe - - - - - - - - - - - - lat. Men om du

rit. f à tempo.

su - - - - san - - de lin - - - - dar - - nes frid. Snart du får slum - - ra och
bröt, du dock al - - - - - drig var kallt. Glöd - - - de och stred, och

bi - - - - - - da din tid. Snart du får slum - - - - ra och bi - - - - - - da din
led framför allt. Glöd - - - - de och stred, och led framför

cresc.

tid.
allt.

rit. e diminuendo.

p.

B. E. Malmström.

N:o 47. Jag minnes dig.

R. Sjögren.

Andante.

p.

Jag minnes dig, då första vårskyn seg - lar På klarnadt hvalf för vestans flägt; Jag min - nes dig då första blomman speglar I källans våg sin lju - - - sa drägt; När minns du mig?

Jag minnes dig, då ekens kro - na su - - sar Och få - geln slår i blom - mig lind; Jag min - nes dig, då ängens duk sig krusar I blomster svall för sommarns vind; När minns du mig?

J. L. Nervander.

N:o 48. Stjernan.

K. Collan.

Andantino.

p.

Stjernan glimman-de står och ser Öf - ver jorden i nat - - ten

Sempre legato.

ner Kla--ra lå---ga ut--i det blå, Skö----na stjer-na, som

ly----ser så, O hur är du så kall än--då, O hur

är du så kall, hur är du så kall än----då!

Intet suckande menskobröst
Finna kan i ditt öga tröst.
Utan kärlek ifrån din höjd
Ser du, lysande, lugn och nöjd,
Jordens jämmer och jordens fröjd.

Satt du icke i stolt förakt,
Sköna stjerna i herrlig prakt,
Kanske kunde du, glad och fri,
Lyckliggöra och lycklig bli,
Men nu går du oss kallt förbi.

L. Stenbäck.

N:o 49. Saga vid spiseln.

M. W.

vandla-des hans anlet Som vin - ter - drif - van. Sin dotter grof han lefvande i

hög Ja ja, ja ja, Hurlågorna fladdra i spi - - - seln!

molto ritard. à tempo. *pp.* *p*

Om våren sköt en törnros Så röd ur hö - gen, Och

pp.

appassionato

väp - na - ren slöt rosen Till panzarhjertat, «Dig ros så vill jag kyssa till min

Z. Topelius.

N:o 50. Det var då.

Trio för 2 Sopraner och 1 Alt.

F. A. Ehrström.

J. L. Runeberg.

Lith. och tryckt hos F. Liewendal.

1882

Det Sjungande Finland.
50
Inhemska Sånger
vid
Pianoforte.
II.
HELSINGFORS, 1871.
K.E. Holms förlag.
Företedr. C.R. Lindberg.
Lith hos F. Liewendal, H:fors.

Register.

* Förut otryckt.

N:o 1. Vårt land.

Andante maestoso. F. Pacius.

f *espress.*

Vårt land, vårt land, vårt fo - - ster - - land! Ljud högt o dy - - ra ord! Ej

Höglidligt och kraftigt.

f

fz *dim.* *fz* *dim.*

lyfts en höjd mot himlens rand, ej sänks en dal, ej sköljs en strand, mer

fz *dim* *fz* *dim.* *cresc.*

ad lib.

älskad än vår bygd i Nord, än vå-ra fäders jord

Allegro con fuoco.

f

ff. fanfare.

f

Andante maestoso.

J. L. Runeberg.

tremol.

N:o 2. Savolaisen laulu.

Mun muis-tuu mie - le - - - he - - ni nyt Su - - - loi - nen Sa - von - maa. Sen
Kuin kor - ke - - at sen kuk - ku - lat, Kuin vaa - rat lois - toi - sat! Ja

kan - sa kaik - ki kär - si - - - nyt Ja on - - ne - hen - - sa tyy - - ty - nyt, Tää
laak-sot, kuinka rau-hai - - - sat, Ja leh - dot, kuin - ka vilp - pa - hat, Kuin

ar - - mas, kal - - lis maa! Sen kan - - sa kaik - - ki kär - - si - - - nyt Ja
tum - mat sii - me - - het! Ja laak - sot kuin - ka rau - - hai - - sat Ja

on - - ne - - hen - - sa tyy - - ty - - nyt, Tää ar - - mas, kal - - - lis maa, Tää
leh - dot kuin - ka vilp - pa - - hat, Kuin tum - mat sii - - - me - het, Kuin

3.
Jos kielin voisi kertoa
Näkönsä vanhat puut,
Ja meidän vaarat virkkoa,
Ja meidän laaksot lausua
Sanella salmen-suut:

4.
Niin niistäpä useampi
Hyv' ois todistamaan:
„Täss' Savon joukko tappeli
Ja joka kynsi kylmeni
Edestä Suomen-maan!"

5.
Siis maat' en muuta tietää voi
Savoa kalliimpaa,
Ja mulle ei mikään niin soi
Kaikesta, minkä Luoja loi,
Kuin: „armas Savonmaa!"

A. Oksanen.

N:o 3. Ballad ur Prinsessan af Cypern.

ten. *espress.*

Bär da - gens gylle - ne kro - - - - - - - na, bär da - - - - - - gens gyl - - le - ne
Och lek med elfvor i lun - - - - - - - den, och lek med elf - vor i
Bär nat - tens stjerni - ga kro - - - - - - - na, bär nat - - - - - - tens stjer - ni - ga

ten *p*

risoluto. *cresc.* *f* *dim.*

kro - - - - na. *mf* Nej! Nej! Nej! din
lun - - - - den. Nej! Nej! Nej! ditt
kro - - - - na. *con fuoco.* Nej! Nej! Nej! din

dim. *sf* *mf* *cresc.* *fz*

espress.

gyll - - - ne kro - - na be - - - gär jag ej, för varm är din kyss i
silf - - - ver - smyc - ke be - - - gär jag ej, för kall är din kyss i
stjer - - ne kro - - na be - - - gär jag ej, för hög är din sal din

p *p*

p

som - - ma - - rens dag, och blott ett skäm - tan - de barn är jag, och
lun - - dens be - - hag, och blott ett fry - san - de barn är jag, och
glans för svag, och jor - - - dens äl - skan - de barn är jag, och

dim. *dim.* *pp.*

cresc. *e poco rit.*

blott ett skämtan - - de barn - - - - - - - - - - - - - - - - - - är jag din
blott ett fry - san - - de barn - - - - - - - - - - - - - - - - - - är jag ditt
jor - dens äl - skan - de barn - - - - - - - - - - - - - - - - - - - är jag din

p *sf* *sf* *dim.* *à tempo.*

risoluto. *sf* *sf* *sf*

gyll - - - ne kro - na be - gär jag ej, för varm är din kyss i
silf - - - ver - - smycke be - gär jag ej, för kall är din kyss i
stjer - - ne - - - kro - na be - gär jag ej, för hög är din sal, din

fz *fz* *fz* *fz* *fz* *fz*

p

som - ma-rens dag, och blott ett skämtan - de barn - - - - - - - - - - -
lun - dens be - - - hag, och blott ett fry - san - de barn - - - - - - - - - - -
glans för svag och jor - - dens äl - skan - de barn - - - - - - - - - - -

glissando

p

e dimin. *espress.* *e*

- ett skäm - tan - - de
- ett fry - - san - - de
- ett jor - - - - - - dens

dim.

piu lento.

barn är jag!
barn är jag!
barn är jag!

Z. Topelius.

dal Segno.

dimin.

N:o 4. Vikingabalk.

Maestoso.

B. Crusell.

tr. fr sf sf p cresc. sf. ff. p.

Nu han sväfvade kring på det ödsli - ga haf, han for vida som jagande falk; men för kämpar ombord skref han lagar och rätt. Vill du

f cresc.

hö - ra hans Vikin - ga - balk!

Es. Tegnér.

sf.

N:o 5. Ingeborgs klagan.

Andante doloroso.

B. Crusell.

Nu är det höst, stormande häfver sig haf - vets bröst.

pp.

crescendo

rallentando.

Ack, men hur gerna jag su - te ändå der u - - - - te!

tr.

sf.

p *rallentando.*

à tempo. *p. con espressione.*

Ack, men hur gerna jag su - - te ändå der u - - - - te!

Es. Tegnér.

à tempo. *cresc.* *decresc.* *p* *smorz.* *pp*

N:o 6. Vintervisa.

Vivace.

A. G. Ingelius.

1. Vind och hvi - ta vå - - - gor stre - do nyss på sjön. Blå - - - a bryg - gor
2. Af - - ton - - sömnig so - - - len syns och morgon - - tung. Skumma skug - gor

blän - ka Nu kring öde ön. Smi - dig ski - da skön, Öf - ver slät - ten slin - - ter.
skymma Suomis hed och ljung. Fol - kets håg är ung, Stålsatt är dess sin - - ne.

Vacker är vår vinter Och så frisk är snön. Vacker är vår vinter Och så frisk är snön.
Gladt vår perta brinna, Sjung en vi - sa, sjung, Gladt vår perta brinna, Sjung en visa, sjung!

3.

Det var skarpt i skogen
Der jag högg i dag
Rim i håret hängde
Som en björn var jag
Det tog friska tag;
Nu den långa qvällen
Här vid heta hällen
Sjunga vi i dag.

4.

Sjung de gamla runor,
Dem vi än ha qvar;
Sjung hur varmt och trofast
Finska hjertat var.
Sjung om flydda dar,
Sjung om dar, som stunda,
Tills vi trötta blunda,
Pertan slocknat har.

Z. Topelius.

N:o 7. Sjung! sjung!

Allegro vivace. *p.*

F. v. Schantz.

Sjung, sjung, brusande väg, visorna di - - na vet jag.

p

Sjung, sjung, fogel i skog! drillarna kan jag nog. *p* Sjung, sjung, blomster i vind

p

rallent. *a tempo*

sucka se'n aldrig me - - ra! Sjung, sjung, mitt hjerta du! klaga ej me - ra nu!

rallent. *a tempo*

p

Jag vet hvad jag vet, hvad ingen vet, hvad

p

ingen nu alls kan a - - - na! Min hem - lighet är min hemlighet, den fåringen dödligspana - - .

Här, här stod han i går, Första och enda gången! Hans blick då, när han såg,

var som en mörkblå våg, Guldglans på vågen, solsken i hagen.

Aldrig i sjelfva den bleka död, så kan jag den blicken glömma. *mf* varm som den klara aftons glöd, när

rosor om kär - lek drömma.... Ve! om han visste, Hvad?

p

Sjung, sjung, brusande våg! visorna di - na vet jag.

Sjung, sjung, fogel i skog! drillarna kan jag nog, sjung, sjung, blomster i vind!

rallent. *à tempo.*

sucka se'n al - drig me - ra. Sjung, sjung, mitt hjerta du! klaga ej me - ra nu!

rallent. *à tempo.*

N:o 8. Kaipaus.

Andante.

F. V. Illberg.

En voi sua unhottaa poi - - - -jes, Vaikk'en ikänään sua saa, Sä sydä-messäni o - - - - - -let Ikui - - sessa muis-tos - - sa.

Fine.

Jos arvossa mä oi-sin Ja rikka-hit-ten rinnalla, Niin totta varmaan voi-si Viel' onne-nikin kukoistaa. En

rit.

D.S. al Fine.

N:o 9. Romans.

Ur skådespelet „Lifvets strid.“

C. Grewe.

Andante sostenuto.

1. Hvad drömde du på tuf-vans bädd i ljusa sommarnatten då strömkarln satt i silfver klädd och sjöng och sjöng i bäckens vatten.
2. Var tyst, var tyst, ej vågar jag för dig min dröm förråda, så sällsamt ljödo harpans slag, hvad månde, månde det bebåda.

mf *pp* *p*

poco ritard.

1. 2. 3. — 4.

a tempo *dim. e rall.* *a tempo* *pp*

poco ritard.

Jag vaknade, så tyst det var
Och mörk sig himlen hvälfde
En suck hvar flägt från björken bar
Och alla blommor skälfde.

Men hvart jag flygtar hvart jag går
Jo om jag flög med vingar,
Den ljufva drömmen för mig står
Och strömkarlns harpa klingar.

F. Berndtson.

N:o 10. Österbottnisk Folkvisa.

Con moto.

När jag var i min ungdomstid, Då väx - te jag li - tet stor. När
Jag ha - - de silfver, ha - de guld Och ro - sen - de - - band i hår. Jag
Så vardt jag gammal, vardt jag grå, I silfver och gyllen - - band. Så

jag var i min ungdoms - tid, Då vexte jag li - - - tet stor. Då
ha - - de silfver, ha - de guld, Och rosen - de band i hår. Hvem
vardt jag gammal, vardt jag grå, I silfver och gyl - - len - - - band. Men

mi - sta - de jag min lil - la vän, Som var mig huld och tro. Då tro.
gifver mig igen min hjertans vän, Han skall min kro - - na få. Hvem få.
ingen visste mer hvar vännen går, I fjer - ran En - ge - land. Men land.

1ᵒ 2ᵒ

N:o 11. Hvar äro den leende morgonens fröjder?

Komp. af K. J. Moring.
Arr. af K. Collan.

Hvar ä - - ro den le - - en - - de mor - go - nens fröj - der, Och dan - sen vid lär - - - kor - - nas sång - - - - - - - - - -? Hvar är väl den frid som i vild - marken följde. Om qvällen min ir - ran - de gång - - - - - - -?

Har sommaren dalarne då öfvergifvit,
Och ha vi då vinter igen!
Nej bien, som svärma kring rosor, förkunna
Den herrliga årstiden än.

Att säga hvad länge, ack länge jag vetat,
Jag fruktar att höja min röst;
Skön Jenny, skön Jenny det är, som allena
Med smärta har uppfyllt mitt bröst.

Efter Rob. Burns.

N:o 12. Skog och sjö.

Bittida i skogen.

Lifligt men ej för fort.

K. Collan.

Ett rosende sken Det glimmar på gren, Och daggen bar
Der borta på strand Vid vå - gornas rand, Der glimmar en

fal - - - - - - - lit som perlor så ren. Och luften är sval I skogarnes
ru - - - - - - - - - ta i morgonens brand. Och röken i byn, Han stiger mot

sal, Och foglar - na qvitt - - - ra i björk och al, Och foglarne
skyn, Som mennisko - - bö - - - - ner mot himlens bryn, Som mennisko-

qvittra i björk och al.
böner mot him - - - - - - - - lens bryn.

Jag kastar på a - - - xeln mitt trogna ge - - - vär, Sex lil - je - kon - val - - - jer dess mynning bär. Ett rosen - - de sken, Det glimmar på gren. Och daggen har fallit som per - - - lor så ren, Och daggen har fal - lit som per - lor så ren.
Lätt vaknar en blixt ur mitt blommiga rör Och e - ko mig sva - - - rar och Kat - - ri hör. Der borta på strand. Vid vå - gor - nas rand. Der glimmar en ruta i mor - - go - nens brand, Der glimmar en ru - ta i mor - gonens brand.
Från so - liga höj - - der fri. trotsig och ung. Fall stolt u - ti blommor, du molnets kung. Från so - li - ga höjder fri, trotsig och ung. Fall stolt uti blommor, du mol - - - - - nets kung! Fall stolt u - ti blommor, du mol - - nets kung.
dolce. poco dim. piu lento riten.
Z. Topelius.

N:o 13. Laulu Lapista.

Arr. af R. Faltin.

Iloisesti.

1. Ei tai - - vaan al - - la ja a - - - va - - - ral - - la Löydy niin kaunista kuk - kais - ta. Kuin mun armas kul - - ta - ni, Joll' on minun sy - dä - me - ni.
2. Kuin kul - jen tuu - les - sa tun - tu - - - ril - - la Kultaa mieleni muis - tutan, Ja he - - ti - on tyyni. läm - pöinen. Kuin jäl - jestä Ju - hannuksen.

p

N:o 14. Flickan och källan.

Duo.

F. A. Ehrström.

p. dolce.

Så o - be - märkt, som källans lif i da - - len', som svalkar van - drarns törst och släcker qva - - len, Och väl ej

p.

gungar någon vimplad slup, men speglar him - - lens stjernor i sitt

djup. och i sin strandbjörk gömmer näkter - galen; så o - bemärkt. så sakta

p

ljuft också mitt lif, mitt lif för - - fly - ta må, för-

pp. pp. pp.

fly - - - ta må.

pp.

morendo.

Böttiger.

N:o 15. Den väntande.

K. J. Moring.

Allegretto.

p

Du si-ska u-ti skogen, Som kan så kla-------ra dril-ler slå. Du

dolce.

är ju öm och trogen E-mot din vän ock-så? Der nere u-ti da-len En
När se'n vi råkas bå-da, Ej

pp

flic---ka huld jag håller kär, Och stundom under a----len I smyg vi mö--tas
stjäl jag då en kyss, o nej! Vill blott dess ögon skå-da, Men ack hon kommer

mp

här. Att blå-a blommor plocka, Hon drö--jer nu på än-gen grön, Sjung.
ej! Att blå-a „ „ „ „ „ „ „ „ „

f

dim. 1º 2º p

si - ska, sjung och locka Hit opp den jung - frun skön!

" " " " " " " " " " " skön! Sjung,

dim. p p p

p

si - ska, sjung och locka Hit opp den jungfrun skön, Sjung. si ska, sjung och

p

locka Hit opp den jung - frun skön, Sjung och locka den jungfrun

f p

skön. Den jung - frun skön. Sjung och locka den jung - frun skön!

cresc. f p

N:o 16. Aftonen.

Andantino.

F. v. Schantz.

Ängens blom-ma lu-tar kin-den, slu-ter till sin spä--da knopp,
Mån-be--lyst en dimma sväfvar dar-ran--de i da--lens famn,

sak--ta su---sar af-----ton---vin-den, tra-sten slår i
och mitt tju--sta sin----ne bäf-var af en träng--tan

gra----nens topp; Y----ra fjä----riln li--ten skalk,
u------tan namn Och i stil----la vè-mod rör,

slum - rar ljuft i blommans kalk, blom - - - - - - - - - - man endast
i mitt un - - - - ga hjer - tas vår, och den tanke

väl - lukt an - - - das, som med vin - dens fläktar blan - - - - - - das.
å - - - ter vak - nar, att en vän mitt hjerta sak - - - - - - nar.

N:o 17. Finsk Brödrasång.

Alla marcia.

K. Collan.

1. Vi Fin - lands sö - - ner al - - - - - - - - la, Vi ä - - - - ro brö - der vi, Hur än man oss må kalla, Hvad än vår lott må
2. Så sam - ma namn vi bä - - - - - - - ra. Hvar än vi byggt vårt bo, Och sam - - - ma mo - ders lä - ra Oss gif - vit sam - ma
3. Sen, allt från Hangös vå - - - - - - gor Till Lapplands fjer - ran fjäll I rö - - - - da norrskens - - lågor, Der stå de fin - ska

bli, Ta - - va - - - ster, Öster - - bottnin - - gar, Ka - - re - - la - re, Ny-
tro, Och Fin - - land, denna mo - der är. Upp, Finlands söner,
tjäll, Der så - - - go först vi lif - vet gry Och vag - gades vid

län - - din - - gar, Vest - fin - - - nen, Sa - - - - vo - - - lak - - - - - sa - - - ren. De
räc - kom här Hvar - an - - - dra tro - - - fast brö - - - - - dra - - hand, Som
nordans gny, Och hör - - de i vår mo - - - - - ders famn Till

poco rit

ä - - - ro fin - - ske män. De ä - - - ro fin - - ske män!
barn af sam - ma land. Som barn af sam - ma land!
först vårt Finlands namn. Till först vårt Finlands namn.

poco rit

Så slutom oss tillhopa
I kärlek utan väld,
Och tändom för Europa
Ett norrsken af dess eld;
Och Finlands namn, så strålbekrönt,
Skall lysa långt och lysa skönt
Och gå från oss, ett gyllne arf,
Till nya tidehvarf.

Hurra, j finske bröder,
För finsk endrägtighet,
Hurra från norr till söder
För brödra trofasthet!
Från ljus till ljus framåt med mod,
Med guld och gods, med lif och blod,
På ärans, mödans raka stråt
För Fosterland framåt!

K. R. Malmström.

N:o 18. Slummer sång.*

Poco Andante.
dolce.

F. Pacius.

Allt är så stil - - - - - - - - la, slum - - - - - - - ra min
Allt är så stil - - - - - - - - la, slum - - - - - - - ra min

p

pp.

lil - - - - - - - la! Som - - - - na som qväl - - - - len nyss ba - kom
lil - - - - - - - la! Lyss - - - - - na hur vin - - - - - den hvi - - - - skar i

pp

ritard. *dimin.*

fjel - - - - - - len slum - - - - ra - - de varm, slum - - - - - - - - - - ra du vid min
lin - - - - - - den dom - - - - nan - de öm, slum - - - - - - - - - - ra min fläkt och

cresc. *sf* *ritard.* *dimin.* *dim.*

dolcis.

barm, slum - - - - - - - - - - - - - ra. slum - - - - - - - - - - - - - - - - - - ra du vid min
dröm, slum - - - - - - - - - - - - - ra. slum - - - - - - - - - - - - - - - - - - ra min fläkt och

ritard.

* L. Beuermanns förlag.

3.

Allt är så stilla, slumra min lilla!
Hör du, vid stranden vågen på sanden
saktar sitt tåg.
Slumra ock du, min våg,
Slumra, slumra ock du min våg!

4.

Allt är så stilla, slumra min lilla!
Fjäriln har somnat, rosorna domnat nyss
vid hans kyss;
Slumra min ros, vyss, vyss,
Slumra, slumra min ros, vyss, vyss!

E. v. Qvanten.

N:o 19. Spinnvisa.

M. Wegelius.

rul - - - - - - len; Och

hvit som en snö är den mol - - - - - - - - - - - - niga

ul - - - - - - - len. Den mol - - - - - - - - - - - - - niga ul - - - - - - - - - len.

Jag spin - - - - - - - - ner min.

ny - - - - - - - - - a, Min skö - - - - - - - - - - - - naste ry - - - - - - - - a, All-

hel - - - - - - - - - - - go - - na ti - - - - - - - - den är bröl - - - - - - - - - - lopp i

by - - - - - - - - - a. Jag

spin - - - - - - - - ner min gläd - - - - - - - - - - - je af än - - - - - - - - - - - - - garnas

tå - - - - - - - - gor, Af än - - - - - - - - - - - - garnas tå - - - - - - - - gor,

Af sko - - - - - - - gar - - - - nas

dof - - - - - - - - - - - - ter af sjö - - - - - - - - - - - - ar - nas vå - - - - - - - - gor, Af

sjö - - - - - - - - - - - - ar - nas vå - - - - - - - - gor.

Af sol i vår hyd - - - - - - - da, Af

hel - - - - - - - - - - - - - sa till kryd - - - - - - da, Af eng - - - - - - - - - - larnas

vakt, som vår trö - - - - - - - - - - - skel be - - skyd - - - - - - - - da.

Jag spin - - - - - - - - ner min

kär - - - - - - - - - - - - lek i skif - - - - - - - - - tan - de trå - - - - - - - - - - den. I

skif - - - - - - - - - - tande trå - - - - - - den;

Jag kny - - - - - ter mitt hopp vid den

e - - - - - - - - - - - - - - vi - ga nå - - - - - - - den. Den e - - - - - - - - - - - - - vi - ga

nä - - - - - - - - den.
För
u - - - - - - - - - tan dess fä - - - - - - - ste Så bri - - - - - - - - - - - - ster den
bä - - - - - - - ste Och få - - - - - - - - - - - - - ge - - len sö - - - - - - - - ker för-
gäf - - - - - - - - - - - - ves sitt nä - - - - - - - - - ste.
Z. Topelius.

poco accelerando e dimin.

N:o 20. Ballad.

Arr. af K. Collan.

Andante.

1. Det gin-go två systrar til--li--------ka Att tvät-ta kläder snö-hvi----ta. Sommar och äng —! Al--la små fåglar de sjunga så väl om som--ma--ren!
2. När som de kommo till by---kesten Så stötte den yngre den äldre i sjön. " " "
3. Söta du min syster, du, hjelpe mig i land, Så skall du få mitt guldröda band. " " "

N:o 21. Skogsblomma, du!

Allegretto.

R. Faltin.

Skogs -
Wald -

p *p*

rit. *ten.*

blom - ma, du! skogs - blom - ma, du! hur är din blick så glad än - nu?
blü - - me - lein, Wald - blü - me - lein wie magst du grü - - - - - nen noch und blüh'n?

rit. *à*

à tempo.

Ack, vår och sol flytt län - - ge - sen, mot sö - - - - der hän drog sva - lan re'n - -
Lang floh' schon Lenz und Sonnenschein, und süd - - - wärts Storch und Schwalbe zieh'n - -

tempo.

mezza voce.

Hör du ej vin - dens brus och dån i
Hörst du es rau - schen nicht und weh'n, gar

cresc.

f *pp*

cresc. molto ritar - - dan - do

dystra sko - gen långt - i - från? Så nak - na ek och bok der stå, ej fog - lar bland dess
schaurig durch den ö - den Wald? Entblättert Buch und Ei - che steh'n, kein Lied mehr aus den

ri- tard.

sf

à tempo

gre - nar slå; blott du bär än - - nu vå - rens skrud och blic - kar lyck - lig
Zwei - gen schallt; nur du trägst noch das Früh - lingskleid, und schaust so lieb und

Tempo I:o.

som en brud. O, frost och snö snart kom - - ma ju, Skogs -
freund - lich drein, denkst nicht wie bald es friert und schneit.... Wald -

cresc.

blom - ma, du! skogsblomma, du . . . .
blü - me - lein, Waldblü - melein . . . .

à tempo.

p rit. dolce.

N:o 22. Vid midnatt.

M. Wegelius.

Vid midnatt jag flyr, när stjernor i tå-rar sig lö-ga. Till den dal, som du älskat, då lifvet än log ur ditt ö--ga. Och som anden kan komma än-nu ifrån stjernornas stig För att gästa sin flyktade fröjd, skall du komma till mig, Och sä-ga: vår kärlek den lefver än-nu i det hö-ga. Och jag

cresc. f dim. p p

sjunger den sång, som engång var så ljuflig att hö - ra, Då din röst, med min e - gen förs

smält,klang skönt i mitt ö - ra. Och när e - - ko i fjerran går fram på sin rullande

crescendo

färd, O min älskling, jag vet att en röst ifrån sjä - - larnas verld Svarar

f *p* *pp*

stil - la ännu på den sång, hvars toner mig rö - ra.

rall. e dim. *ppp*

Thomas Moore.

N:o 23. Vårsång.

A. G. Ingelius.

Lifligt.

f

Vå - - ren slår ut sina vin - - gar af gull; Him - - - - - - - mel hvad hvim - - - - - mel! I
Gull - vifvan blommar och bäc - - ken så sval Por - - - - - - - lar och sor - - - - - lar. Med

skog och i dal och i dju - - paste mull Luften af lär - - kor är full
glit - - - trande vå - gor bland pil och bland al. Barnen små dan - sa i dal.

f p

Och hvart hjer - - - - - - - - ta det slår

Fullt af kär - - lek och tröst Och hvar

f p

smär - - - - - - - - - ta för - går Vid den äl - - - skades bröst

f p

ty med vå - - ren lä - - kas så - ren

Och hvar sorg och hvart qval smäl - ter

bort lik--som drif-van för so---len i dal.

N:o 24. Tjensteflickan.

Moderato.

K. Collan.

Om re'n vid hel---ga kloc--kors ljud Jag sto---de i min
Han står väl då på för--hand re'n På kyr--ko---bac---kens
Nu, mun-tra syr--sa sjung din sang, Tills per--tan brun---nit

hög-tids-skrud, Och så----ge natt och dim-mor fly, Och
brant al---len, Och blic-kar öf----ver träskets längd, På
ut en gång, Och jag får gå till sangs i--gen Och

sön---dan's skö-na mor-gon gry! För-bi är vec---kans
släd----or---nas och fol-kets mängd. Och jag är den, som
dröm--ma om mitt hjer-tas vän. Jag sit---ter här och

mö - - da då; Till ot - - - - - - te sån - - - gen får jag gå, Och
ef - - - ter - - söks: Och tå - - - - - get nal - - - kas, ska - - - - - ran öks. Och
spin - ner nu, Och rul - - - - - lan är ej half än - nu Och

träf - - - fa nä - - ra kyr - - - - - kan den Som sak - - nat vec - - - - kan
plöts - ligt syns jag der - - - - - - i - - bland, Och räc - - ker ho - - - - nom
Gud vet när jag spun - - - - - nit ut, Och när den lån - - - - - ga

ut sin vän. För - - bi är vec - - kans mö - - - da då: Till
gladt min hand. Och jag är den som ef - - - ter - - - söks Och
qvälln tar slut! Jag sit - - - ter här och spin - - ner nu Och

cresc.

Ot - - - - - te - sån - - - gen får jag gå, och träf - - - fa nä - - - ra
tå - - - - - get nal - - - kas, ska - - - - - - ran öks, Och plöts - ligt syns jag
rul - - - - lan är ej half än - - nu, Och Gud vet, när jag

f

p.

N:o 25. Den sjuttonåriga.

är än-då så fullt; Hvart syf--tar den-na o--ro, som
hjer-ta fin-ge ro. Men dock hur tungt att re-dan Från

f *poco agitato.*

ej ett mål kan nå? Hvad ön-skar jag, hvad vill jag. Hvad
sol och vän-ner gå? Hvad ön-skar jag, hvad vill jag.

tän-ker jag up--på? Hvad öns-kar jag, hvad vill jag, Hvad

cresc.

tän-ker jag up--på?

poco. rallent.

N:o 26. Dryckes-visa

ur Operan „Kung Carls jagt."

F. Pacius.

Giocoso.

sf sf sf ff

Drick! njut! äl - ska och dröm! Lyckan hon flyr med stun - - - den.
Drick! sjung! Drufvan i dag Blö - de för kung och flic - - - - ka!
Drick! njut! Lif el - ler död Töm i en en - - da drop - - - pe!

f p mf

poco piu lento. *espress.*

Drick! njut! bä - - ga - ren töm Tänk på din mö så öm
Drick! sjung! i jub - lan - de lag! Här - näst blöder du och jag
Drick! sjung! lust el - ler nöd Göm u - - ti drufvans glöd!

p f

vivo.

Lif - - vet är kort och dö - - - den lång Ja - ga vi fritt med
Ja - - - ga vi fritt så jaga vi bäst; Här är den Kung, som
Ja - - - ga vi fritt, så jaga vi gladt, Dric - ka hvar dag och

mf

klang och sång. Drick! njut!
dric - - - ker mest. Drick! sjung!
dricka hvar natt. Drick! njut!

6 6

sf sf

äl - - - - - - - ska och dröm Lyckan hon flyr med stun - den.

6

f

Coro.

Lif - vet är kort och dö - - den lång Ja - ga vi fritt med

6

klang och sång

Solo

Drick! njut!

6 6 6

sf sf

Coro.

äl - - - - - - - - ska och dröm! Lyckan hon flyr med stun - - den.

sf f sf sf sf tr. ff

N:o 27. „Die Mutter wird mich fragen." F. Pacius.

Andante. espressivo

1. p Die Mut - - - ter wird mich fra - - - - gen: »War - um die
2. Sie wird mich zärt - - lich fra - - - - gen: »War - um die
3. Sie wird mich lie - - bend fra - - - - gen: War - um das

p fz

pp

Wan - ge so blass?» Was weiss ich ihr zu sa - - - gen, Ach,
Lip - - pe so heiss?» Dir Mut - - ter, werd' ich sa - - - gen, ver -
Au - - ge so feucht?» Ach Mut - - ter! werd' ich sa - - - gen, es

pp

dim.

Mut - - - ter, lass mich, lass! Der Glanz des Mon - - - - - - des ist's viel -
trau - - - ich was ich weiss. Es wallt, es wallt · so rasch das
wird mir wohl und leicht. Des Her - zens Auf - - - - - ruhr wird ge -

dimin.

molto espress.

leicht was mir die ro - - - - - - the Wan - - - ge bleicht, der Glanz der
Blut, es tobt in mir die Fie - - - ber - gluth, Es wallt, es
stillt wenn sich der Blick in Thrä - - nen hüllt, des Her - zens

dim.

Mon - - - des ist's viel - - - leicht, was mir die ro - - - the Wan - - - - - ge
wallt so rasch das Blut, es tobt in mir die Fie - - - - - ber -
Auf - - ruhr wird ge - - - - stillt, wenn sich der Blick in Thrä - - - - nen

dim.

bleicht!
gluth!
hüllt!

dimin.

dolce

N:o 28. Vagg-visa.

Moderato.

F. A. Ehrström.

Sof, du min lil-la, min älskling är du; göm di--na ö--gons små per-lor än-nu. Allt är så tyst, som i graf-ven det är; sof, och hvar flu--ga bort-fläg--tar jag här; sof, och hvar flu--ga bort-fläg-tar jag här.

pp.

dim.

öfvers. af Runeberg.

N:o 29. Hösten.

R. Lthn.

Allegretto.

1. Der - u - - te blå - - ser stormig höst, och mu - len him - len är; Re'n tystnat har små foglars röst i mör - ka skogen der. Re'n tyst - - nat har små fog - - lars röst - - - - i mörka sko - - - - - - gen der.

2. Och blomman vissnar bort och dör, då sommar - sol ej ler, I mörka hvirflar vinden för de gu - - la bladen ner. I mör - - ka hvirflar vin - - den för - - - - de gula bla - - - - - - den ner.

mf *p* *p.* *crescendo* *f* *mf.* *ritard.* *e dim.* 1:o 2:o *smorzando.*

N:o 30. Ah, oisiko!

R. Faltin.

Innolisesti.

Ah! oi--si--ko kul-ta--ni ruu--su tuo, mi vuori-en rinteellä
O! wä-re mein Liebchen das Rös-lein roth, dort oben auf fel-siger

mf *f* *p*

heh---------kuu, Ja mä se kas-te, mi hel---meil-len ruusun
Mau---------er! und ich, ich fiel' ihr ein Tröpfchen Thau, in den

p *cresc.* *f*

verhos-sa kirk--kaasti välk-kyy! Kuin val----voi-----sin mä
Busen mit won--nigem Schau-er! wie wollt' ich, weich ge-

animato *p*

kai------ken yön i-----hail---len mun ruu--suuni kai-----noo, Ja
bet--tet, die Nacht durch wachen im Tau-mel der Lie-----be, eh'

p *f*

vii - - - pyi - - - sin su - - lon kul - - - lan luon' Mun kunne - kuolet - tais
mich aus duf - - - ti - - ger La - - - ger - - - statt der Strahl der Sonne ver-

f *mf*

päi - vä! Ah, oi - si - - ko hän ku - ni
trie - be! O wäre sie je - - ner Hol-

sf *ritard.* *fz* *p* *mf*

f

tuo - mi tuo, mi kuk - ki - vi tuoksu - vi ai - - - - - - - - na, Ja
lunder - - - - - strauch im Len - ze bei festlichem Rei - - - - - - gen! und

p

f *p* *legato*

cres - - cen - - do *f*

mä se lin - - tu, tuomen mi ok - sil - - la lau - la - vi huo - - litta
ich, ein Vöglein bau - te mein Nest in sei - - - - nem blühenden

f

un poco lento *mf* *ritard.*

ai - - - van: Kuin huoltuis rin - ta - ni halla jos veisi, myrsky kuk - kaset
Zwei - gen! wie wollt ich trauern, wenn stürmicher Nord die Blumen - büschel zer-

un poco lento *mf* *ritard.*

animato

taittais, ja kuin i - lo - - lau - lu - ja rai - - - kui - - - si kun
knickte: wie jauchzen und singen, wenn jun - - ger Mai mit

f *marcato.*

sf

taas kevät uu - sil - la täyttäis!
neu - - en Blüthen sie schmückte!

p *sf*

N:o 31. Sjömansvisa.

Från Nylands skärgård.

Hurtigt, men ej alltför fort.

1. Se på de sjö - - mans gos - - - - - - - sar Hur ra - - - ska som de
2. Gud gif - - ve oss en foglig vind Och re - - - san den går
3. Vi gå der kring på or - - - - - - - ten Och se oss li - - - tet

gä. Och al - - - la vac - - kra flic - - - - kor de tyc - - - ka om dem
fort. Vi lyc - - ke - - li - - - gen seg - - - - - la allt till en an - - nan
om, Hvad de - - ras klä - de - - - - - mo - - - - der vi me - - - ra tyc - - ka

så, För att de är så ra - - - - - - - ska Och ha ett hur - - - tigt
ort, Vi lyc - - ke - - li - - - gen kom - - - - - ma Och träf - - fa i god
om. Är vi med dem o - - - - - kän - - - - - - da Vi gå än - - då på

cresc. *f*

mod Sitt un - - ga lif de vå - - - ga vill På sjö och sal - - - tan
hamn Och skeppet det för - - tö - - - ja vi Och se'n gå vi i
dans, E - - - - hvad de vo - - - re En - gels - män, Ja Holländsk el - - - - ler

cresc. *f*

poco ritard.

flod. Sjung fa - ral - ladi ralla - di ral - la - di - - rej På sjö och sal - tan flod.
land. Sjung ·/. ·/. ·/. ·/. ·/. ·/. ·/. Och se'n gå vi i land.
Fransk. ·/. ·/. ·/. ·/. ·/. ·/. ·/. ·/. Hvad Tyskar el - - ler Dansk.

poco ritard.

N:o 32. Viinitarhan edustalla.

R. Faltin.

Vapaasti.

Oi

con espress.

ter - ve, tar - hu - - ri - - nei - ti! Kuink' i - - ha - na käy sun työs? Hän -

più lento
parlando e mezza voce.

hy - mys ja mul - le hän heit - ti Tuolt' a - las ry - pä-leen myös.

a tempo

Oi nei - tinen sult i - ha - - ellen mä o - tan lah - - jan, min

dim. e rit.

suot. Vaan mus - tat sil - mä - si kel - len, oi virka, sä heit - tä - - net

à tempo

nuot? Nuot silmäs', mi täynnä on tul - ta kuin me - hu sun mar - - jois-

à tempo

sais Sep' on - nen au - - tuas sul - - - - ta ken o - - mak - sen - sa ne

rit.

sais Ken o - - - mak - sensa ne sais! *hilpeästi*

f *ff*

N:o 33. Ah, Jos onni oisi sen!

Allegretto. Iloisesti. L. Hämäläinen.

Ku - - - - hun tai - - - - dan ver - - - ra - ta, Kau - - - - no - kais - - - - ta hert - - - tas - ta,
Sil - - - - mät sill' on si - - - - ni - set, Pos - - - - ket ruu - - - - su - - - pu - - - - nai - set,

Jon - - - - ka pal - - - - - jas kat - - - - - san - to On kuin ar - - - - mas
Ot - - - - - sa lu - - - - - - mi val - - - - - ke - - a, Lem - - - - pe - - - y - - - - den

au - - - - - rin - ko. Kau - - - - nis kuk - - - ka kum - - mul - la,
lei - - - - - mu - na. Hy - - - - - my - huu - - - li, nau - - - ru - suu,

pp

Ke - - - - - sä ken - - - - - - tän nur - - - - mella Kau - - - - ni - - him - - - pi
On hän, ei - - - - - - kä mi - - - käänmuu, Toi - - - - von täh - - - - ti

pp

kul - - - - - ta - - nen. Suo - - - - men su - - - - lo nei - - - - to - - nen!
mie - - - - lei - - - le. E - - - - - - lon nes - - - te sie - - - - lul - - le.

1º 2º

poco ritard.

poco ritard.

à tempo.

mf
Ah, jos on - - - - - ni oi - - - - - - si sen, Et - - - - - tä sai - - - - sin

à tempo.

N:o 34. Den sjuttonåriga.

F. Pacius.

är än - - - - då så fullt. Hvart syf - - - tar den - - - na
li - - - - der ej lik - - väl. Mot han - den sjun - - ker

o - - - - ro, som ej ett mål kan nå? Hvad
pan - nan, och nå - - - - - len glömmes då. ·/·

espressivo.

ön - - - - skar jag, hvad vill jag Hvad tän - - - ker jag up-
·/· ·/· ·/· ·/· ·/· ·/· ·/· ·/· ·/·

på.
·/·

sfz *p* *dolce.* *poco ritard.*

N:o 35. Spinnvisa.

R. Faltin.

Allegretto.

p *rit.* *p*

1. Wenn ich mein schnurrend Räd - chen dreh' auf Rocken und auf Spu - - - - - le seh' ist mir so wohl in mei - - - - nen Sinn, und schnel - - ler fliesst der A - - - - - - - - bend

Mitt hjul det sur - - - - rar mun - tert kring, allt ler mot mig på jor - - - - dens ring Så klar och sorg - - fri är min håg som vi - - - - kens sol - - - - be - - - ly - - - - - - - - sta

2. Stroh ist mei - - - nes Hüttchens Dach, und vor dem Hütt - chen fliesst ein Bach, Fo - - rel - - - - len schwimmen hin und her und Vög - - lein flie - - - gen kreuz und

ru - - tan ser jag än - - - gen grön, och bort - om den, på va - - ckra sjön Med hol - - - mar, ud - - - dar vi - - - - - kar, sund, der fi - - - skarn me - - tar vid sitt

cresc. *f* *decresc.* *f* *dim.*

hin.
våg.
quer.
grund.

1. Mit We-----ber-schiff und
Min tråd blir fin, min
2. Und ne-----ben schlan---ker
På än-----gen be------ta

Na---del--stich be---klei----det es und wärmt es mich: ich
väf blir god och söm---mad se'n med tå-----la----mod den
Bir---ke steht ein Ap----fel---baum und weht auf mich all
hvi---ta lamm i vas----sen sim---mar an----den fram och

un poco ritardando.

bin vergnügt bis auf die Zeh', wenn ich mein schnur-rend
ger en kläd--nad varm och skön som blir mitt lät-----ta
sei--ner weis--sen Blüthen Schnee; in-----dess ich flink am
vid min spinnrock gläds jag här att se hur herr----lig

1 volta.

Räd - - - - - - - - - - - - - chen dreh'.
mö - - - - - - - - - - - - - - das lön!
Räd - - - - - - - - - - - - - chen
jor - - - - - - - - - - - - - - den

2. Von
Från

D.S.

2 volta.

dreh'.
är.

R. Burns.

m o - - - - - - - r e n d o

N:o 36. Saga vid spiseln.

Maestoso ma non lento.

1. Det var engång en konung Så grå som O - - - - - - - din. Han
2. Hon var så skön som so - len På Dov - re fjäl - - - - - - len. Hon
3. När det var sagt för kungen I gästbuds - sa - - - - - - len. För-

dim.

råd-de öfver Nor--den I for-dom---ti---ma. En
gaf sitt kunga--hjer---ta Åt kär-leks--sor--ger. En
vandla--des hans an--let', Som vin-ter---drif-van. Sin

en-------- da li--ten dotter ha--------de han. Ja, ja, hur'
rin------- ga väp-na--re så höll hon kär. ·/. ·/. ·/.
dot------- ter grof han lefvan--- de i hög ·/. ·/. ·/.

Ped.

lå-gorna fladdra i spi----seln.
·/. ·/. ·/. ·/. ·/. ·/. ·/.
·/. ·/. ·/. ·/. ·/. ·/. ·/.

1, 2 verserne. 3 versen.

v.4. Om våren sköt en

1, 2 verserne. 3 versen.

Ped.

blom - - ma så röd ur hö - - - - - gen Och väpna - ren slöt ro - sen till
Ped.
Ped.
Ped.
f
vekt och något långsammare.
pp
pann - - hjertat. Dig ros så vill jag kyssa till min död; Ja,
p
pp
p
ritard. à tempo.
ja, ja, ja, hur lå - gorna fladdra i spi - - seln.
rit
à tempo.
mf
strin
cresc.
-gendo
f
dim.

N:o 37. Lärkröster i Maj.

Måttligt fort. *mf*

O du lum - - - - mi - - ga lund! O du
vän - - - - li - - - ga vik Med din
seg - - - lan - - de svan. O du

cresc. *ten.*

skug - - - - gan - de skog! O du äng i din älsk - - - - - - li - - - ga
speg - - - - lan - - de sky, Med din silf - - - - ver - - om - - strå - - - - la - - - de
sån - - - - - ga - - re säll, Du som sjun - - - ger i skim - - - - ran - - - de

cresc.

vår! Ljuf är ro - - - - - - sor - - nas röst jag för-
strand! I den glim - - - - man - - de glans ru - - nor
sjö! i din sång är ej sorg och ditt

nim - - - - mer dem nog, Och jag lil - - - - - - jor - - nas lö - - - - - - jen för-
ran - - - - das och fly, Jag dem lä - - - - - - ser i lug - - - - - net i-
qval har en qväll. Mi - na sor - - - - - ger din sång skall för-

cresc.

f
ten.
står. Ljuf är ro - sor - nas röst, jag för-
bland. I din glim - man - de glans ru - nor
strö. I din sång är ej sorg och ditt
f
mf
nim - mer dem nog, Och jag lil - jor - nas lö - jen för-
ran - das och fly, Jag dem lä - ser i lug - net i-
qval har en qväll. Mi - na sor - ger din sång skall för-
1 och 2 versen.
3 versen.
står.
bland.
2. O du
3. O du
-strö.
p
p
Z. Topelius.

N:o 38. Matkalle aikova.

Moderato.

sov. R. Faltin.

En - - sim - mäi - nen juh - - - - - la, kuin vuo - - den si - - sään lan - - - - - - - kee,

p

Sil - - - - - - loin mä ai - - - - - - - - - von mat - - - - - - ka - - ta pois.

f

Ei oo mul - la kul - - - - - - - taa, jo - - - ka pe - rään su - - - - - - ree.

f

Sil - - - - - - lä mä tah - - - - - - - don mat - - - - - - - ka - - ta pois.

p

N:o 39. Ljusterflamman.

Moderato.

Moderato. *p* Ped. ✱ Ped. Ped. ✱ Ped. ✱ *cresc.* *f* ✱ Ped. *dim.* Ped. ✱

enkelt

1. Ens - - - - - - li - ga ljus Fjerran i af - tonens
2. Strå - - - - - - la än - - - - - - - - - - nu Ljustrarens flamma är

Ped. ✱ Ped. ✱ Ped. ✱ Ped. ✱

f

sus! Strå - la ur skuggornas verld, Långt på den ödsli - - - - - - - - ga
du. Skön som en dröm i det blå, Tro - lös men älskad än-

oroligare *f*

fjärd. Hvarföre vin-kar du mig Höst - li - ga flamma till dig? Ljufliga
då Lyder den seglarn och bryr. Tju - sar och frestar och flyr. Glimma o

più animato *cresc.* *cresc.* *f*

strimma! När jag dig ser, Gladt är mitt hjerta men sorgset än mer.
glimma! När jag dig ser, Gladt är mitt hjerta men sorgset än mer.

p *espress.*

f *dim.*

1°

2°

perpendosi

N:o 40. Karin Månsdotters vaggvisa.

M. Wegelius.

Andante.

p. legato.

p

Sof, du stor - - mi - - ga hjer - - - - ta, sof! Sof i mitt lug - - - na
Sof, som förr vid din mo - - - ders barn! Sof på din fall - - na
Sver - ges ri - - - - ke är nu min famn, Sof i ditt kun - - ga-

p

pp *ten.*

skö - - - - - - te! Tyst omkring dig är sko - - - - gens hof,
kro - - - - - na! Hög - - - het ky - - - ler, och guld gör arm,
ri - - - - - - - - ke! Hat går vil - - - se, men tro ger hamn:

pp

crescendo. - - - - - - - - - - - - - - - - - - - *f rallent.* *à tempo.*

E - ken su - - - - - - - - sar Guds all - - - - makts lof. *pp* Sof i mitt skö - te
Kärlek en - - - - - - - sam är rik och varm. Sof på din kro - na
Sof välsig - - - - - - - nad i Her - - - rans namn! Sof till Guds ri - ke,

f *rallent.* *pp*

f

Da - - - - gen till mö - - te! Gud al - - le - - na är ljus, *p* men
Gud kan för - so - - na. Gud al - - le - - na är ren, men
Sor - - - - ger - na vi - - ke! Gud al - - le - - na är

1 och 2 versen.

f *p*

1 och 2 versen. 3 versen.

verlden är natt.
vi gå i synd.

hög, men vi ä - - - - - ro

p. *cresc. e. ritard.* *f* *pp.*

stoft.

una corda. *ppp rit.*

N:o 41. Det vet ingen.

Allegretto con moto.

R. Faltin.

Der sto - do ro - sor i grö - nan
tärnor en morgon-

mf. *p.*

Ped.

dal u - - - ti qväl - - - - - - - - - - - - - - - - len och
qvist bakom häc - - - - - - - - - - - - - - - - ken Då kom ung

pp.

af - tonvinden han kom så sval öf - - ver fjäl - - - - - - - - - -
A - - - - mor med ar - - - - gan list öf - - ver bäc - - - - - - - - - -

- len och när han kom och såg sig om och såg dem
- ken och när han kom och såg sig om och hör - de

pp *cresc*

ni - - - - - - ga så gla - de - - li - - - - - - ga och såg dem gun - - - - - ga och såg dem
si - - - - - skor i al - - la ri - - - - - skor och hör - - de qvitt - - - - ret som per - le-

p. *cresc* *p.* *Ped.*

glö - - - - - da så hjertans un - - - - - ga. och ro - - sen rö - - - - da - - - -
drop - - - par i morgon - glitt - - - - ret på löf och top - - - par - - -

cresc. *Ped.* *Ped.* *Ped.*

parlando

pp Då sad' han så och klippte vingen åt blomsterrin - - - - gen *p* Hvad sad' han då åt ro - sor små? - - - - - - - *f* Ja, det vet ingen! Ja det vet ingen! 2. Der sjöngo ingen!

En pil han drog från lät - ta vingen och sköt i rin - - - - gen i grö - - nan skog månn' pi - len tog? - - - - - - - ⁒ ⁒ ⁒ ⁒ ⁒

f *pp* *p* *rit.* *f* *ad lib.* *fp* *p* *ff* *Ped.*

1 volta. 2 volta.

Z. Topelius.

N:o 42. Ich will meine Seele tauchen. *

F. v. Schantz.

Moderato.

Moderato.

* L. Beuermanns förlag.

p

be - - - - - - - ben wie der Kuss von ih - - - - - rem Mund. Den

p p

p

sie mir einst ge - - - - - - - ge - - - - - - - - - - - - ben In

wun - - - - der - - bar süs - - - - - - ser, süs - - - - - - - - - - - ser Stund.

rallentando.

H. Heine.

N:o 43. Tamburinen.

K. Collan.
Efter ett motiv af L. Spohr.

Alla Polacca.

Ich schlage dich, mein Tamburin, Ich schwinge mich als Tänze-
Jag slår dig, o min tamburin, Jag svingar mig i dans om-

rinn, Ich schlage dich mein Tam - - bu - rin, Ich schwinge mich als Tän - - - ze-
kring, Jag slår dig, o min tam - - bu - rin, Jag svingar mig i dans om-

Ped. Ped.

rinn, Ich schlage dich so wild, so wild, Weil ich so trüb' so trü - be
kring, Jag slår dig, o, så vildt, så vildt, Ty sorgen bor u - - - ti mitt

f f

bin, Weil ich so trüb', so trü - be bin! Beschwüre ger - - ne mei - ne
sinn, Ty sorgen bor u - ti mitt sinn! Jag qväfde ger - - na hvar - je

p

Pein, Be - täubte ger - - - - - ne meinen Sinn, Doch ewig bleibt der Kummer
qval, Jag söfde ger - - - - - na in min sorg, Men sorgen vak - - nar ständigt

Ped

cresc.

ist der Friede hin!

wach, Doch ewig ist der Frie - - - de hin! Doch ewig bleibt der Kummer
ny, Men aldrig vill min o - - - ro fly! Men sorgen vak - - - nar, e - vigt

f

poco rit.

wach, Doch ewig ist der Friede hin, ja ewig ist der Friede
ny, Men aldrig vill min o - ro fly. ja aldrig vill min o - ro

poco rit.

a tempo

hin! Ach wüsstest du, mein Tamburin, Wie krank ich im Gemüthe
fly! Ack, visste du, min tamburin. Hur sjuk jag är u-ti mitt

Ped. *Ped.*

bin, Du tö - notest nur Her - - - - ze - - - leid Ob deiner ar - - - men Schläge-
sinn, Ack, om du kunde a - - - - - - na blott Din arma e - - - - - ga - - rinnas

rinn, Du töne-test nur Her-ze---leid Ob deiner ar----men, deiner
lott. En annan ton du skul-le få. Blott sorg, blott sorg du ljö-de

f

ar------men, deiner ar-----men Schlägerinn! Ich schlage dich, mein Tambu-
då, Ja sorg, blott sorg, du ljö-de då! Jag slår dig, o min tambu-

p *cresc.*

f

rin! Will ich so trüb', so trü-be hin.
rin! Ty sorgen bor u-ti mitt sinn'.

G. F. Daumer. *(Ziegenenlieder.)*

crescendo al. *sf*

crescendo al *sf* *ff*

N:o 44. En glad visa.

Vivace.

N:o 45. Ur „Mirza Schaffy.“

N.B. Emanuel.

cresc.

ett be - - - - - sjun - - ger; blott om ro - - - - - sor vår och kär - - - lek
strå - lar ut, der - - - - - för att jag blott det skö - - - na

dim.

rit. f > à tempo.

näk - - - - - ter - gal och druf - - - - vor sjun - - ger. Hvad är bätt - - - - re,
al - - - - - - drig det ge - - me - - - - - na sjun - - ger. An - - - - - dra sån - - - - ger

rit. f à tempo.

att po - - e - - ten, irr - - sken, natt och lam - - - - por pri - - - sar;
högt må lof - - va strid, mo - - - - ské och fur - - - - ste - - glans;

poco marcato.

mf cresc. rit.

el - - - - - - ler att han om den en - - - da e - - - - - vigt kla - - - - - - ra
blott om ro - - - - - sor, vin och kär - - lek sko - - - - - - la mi - - - - - - na

rit.

molto rit.

so - - - - - - - len sjunger?
stän - - - - - digt sjunga!

à tempo.

Ped. *Ped.* *Ped.*

p.

O. Mir - za Schaf - - - - fy; hur ljuf - - ligt dof - - - - - tar

p.

cresc.

ej din blom - ster vers! Skö - - - - - - na - - - re än di - - - - - - na

mf.

Piu lento. p. dolce. *rit.*

dik - - - - ter, kan en an - nan ic - - - - - ke sjun - - - - - - - - - - ga.

p *rit.* *m. s.* *pp.*

N:o 46. Toivoton rakkaus.

sov. R. Faltin.

Andante.

Sy - - - dä-mes - tä - ni ra - kas - tan sua e - - li - - ai - - ka - - - ni,

p

Jos koh - ta on - ki tur - - - - ha mun kaik - ki toi - vo - - - - - ni.

p

N:o 47. Bretannisk visa,

ur Octave Feuillets Proverbe „En Fée."

N. B. Emanuel.

Poco Andante. *dolce*

v. 1. Säg mig hvem slum - - - rarn är der
v. 2. I dröm - - - - - - - - - - - men strör hon ut på
v. 3. O! sof min älsk - - - - ling då och

p *p* *dolce.*

mf.

un - - der e - ke - - - gre - nen! Ja Ro - - ger Bau - - - manoir den
käl - lans kla - ra y - - ta, Ja strör mei - rams - blom - - mor ut så
blommor - na ej sko - na, sad' féen med ö - - - - gon blå jag

mf.

un - - - - - - ge ka - pi - te-nen.
sak - - - - - ta kring de fly - ta.
flä - - - tar dem mig till kro - na.

p 3

Medan i skogens snår, medan i skogens snår, 1. 2. hans
3. ditt

dan - - - ska kop - pel går.
dan - - - ska kop - pel går.

p *pp* *ppp* *quasi-*

-Corno.

pp

Ped.

FINE.

N:o 48. Veli-surmaaja.

Andante con moto.

sov. R. Faltin.

Mis-täs tu--let, kus-tas tu---let, Poi-ka-ni i-loi--nen?

p

Meren ran-nal-ta, me-ren ran-nal-ta, äi--ti--ni kul-tai---nen.

Ped *

Meren ran-nal-ta, me-ren ran-nal-ta, äi--ti--ni kul-tai--nen.

N:o 49. Kungen af Thule.

Andante. *p*

N. B. Emanuel.

1. Es war ein Kö-nig in Thu----le gar treu bis an das
Det var en ko-nung i Thu----le sin kä---re--sta så
als er kam zu ster---ben zählt er sei-ne Städt' im
han kom dö-den nä----ra arf---vingen un--na-

fz *mf* *p* *fz* *fz*

mf.

Grab, dem ster - bend sei - - - ne Buh - - - - - le einen
huld, hon dö - - - en - - - de honom skänk - - - - te en
Reich, gönnt al - - - les sei - - nem Er - - - - ben, den
de han ri - - - ke makt och ä - - - - - - ra, men

poco marcato.

cresc.

f gold - - - - - nen Be - - - - - cher gab. Es ging ihm nichts da-
bä - - - - - - - ga - re ut - - af guld. Ej hö - - - - - gre skatt han
Be - - - - - - cher nicht zu - - - - - - gleich. Er sass beim Kö - - nigs-
ej sin bä - - - - - - ga - - - - - - - - re. Sig rid - - - - - da - - - re för-

cresc.

Ped. *p*

rü - - - - - - - ber, er leert ihn je - - - - - den Schmaus; die
göm - - - - - - mer, ur den han dric - - - - ker blott; hvar
mah - - - - - - - le, die Rit - - - - - - ter um ihn her, auf
sam - - - - - - - la, han gä - - - - - - sta - bud dem gaf, på

dolce. *rit.*

Au - gen gin - gen ihm ü - - - - - - - ber so oft er trank da - raus.
gång han ho - - - nom töm - - - - - mer, så blir hans ö - - - - - - ga vått. 2. Und
ho - hem Vä - - - ter Saa - - - - - - le, dort auf dem Schloss am Meer. När
fä - drens borg den gam - - - - - - la in - vid det dju - - - - pa haf. **Goethe.**

p. *pp*

Ped.

N:o 50. Farväl.

Andante affettuoso.

B. Crusell.

Lith. snällpresstryck hos F. Liewendal.

Huldi Mellenius 1882

Register.

No 1.

Finska rytteriets Marsch
i
trettioåriga kriget.

Tempo di marcia.

Den snö - i - ga Nord är vårt fä - der - nes - land, Der sprakar vär härd på den
Meill' Poh - jo - la lu - mi - nen on ko - ti - maa; Sen ran - nal - la lie - tem - me

f

stor - mi - ga strand; Der vä - xte vid svär - det vår här - da - de arm. Der
nyt lei - mu - aa, Käs' jän - te - vä vah - vu siell' kal - val - le - ki, Ja

1. 2.

glöd - de för tro och för ä - ra vår barm. Den ä - ra vår barm. Vi
ja - los - ti po - vem - me syk - kä - e - li. Meill' syk - kä - e - li. Ja

vattna - de i Nevans bad vår frustan - de häst; Han samm öf - ver Weich - seln så
u - sein Ne - van vet - tä rat - sut kaa - lel - la sai; Ne ui y - li Weik - se - lin kuin

mf *sfz* *sfz* *sfz*

Stich und Druck von F. W. Garbrecht in Leipzig.

gladt som till fest; Han bar öf - ver Rhen vart häm - nan - de stål, Han
pi - toi - hin kai; Ne a - seem - me Rei - nin ran - nal - le toi, ja

drack u - ti Do - nau Kej - sa - rens skål. Vi Kej - sa - rens skål.
To - na - vas - ta Kei - sa - rin mal - jo - a joi. Ja mal - jo - a joi.

1. 2.

Fine.

Och ri - da vi fram öf - ver as - ka ock grus, så sprin - ga ur hof - var - na
Sä - löt pö - ron ja tuh - kan yl' josp' sa - mo - a, Valon ky - pe - net välk - ky - vi

mp

gni - stor af ljus, Så blin - kar hvart hugg som en strimma sol, Och
ka - vi - oi - staan; Kuin koi mie - kan säik - ky - vi si - val - lus, Ja

fri - het går ut från den ljun - gan - de pol. Och ljun - gan - de pol.
poh - jo - las - ta koit - ta - nut on va - pa - us. Sä - löt on va - pa - us.

1. 2.

Da Capo al Fine.

№ 2.
Qwarnsång.

(Efter en finsk folkmelodi)
F. Pacius.

Andante con moto. HELKA.

p

For_dom var jag röd om kin_den,
Kom så höst i blom-ster-rin_gen,
Sor_ger_na som vin_trar snö_ga,

espressivo *sf* *dimin.* *p* *p*

vag_ga_de som ros för vin_den.
och min få_gel fäll_de vin_gen.
hvar är du, min älsklings ö_ga?

Lätt jag flög som få_gel_un_gen,
Nu den kul_na vin_den ploc_kar
Se, din mo_der ste_nen vri_der,

sf. *p* *sf.* *p* *p*

och mitt hår var brunt som ljun_gen.
fär_gen bort från mi_na loc_kar.
sjun_ger om de flyd_da ti_der.

Ma_la på!
Ma_la på!
Ma_la på!

sf. *p* *sf.* *p*

det var då!
det var då!
det var då!

espress. *sf* *dim.* *sf* *dim.*

For - dom var min blick så blå, — for - dom var jag röd om kin - den,
For - dom var min him - mel blå; — kom så höst i blom - ster - rin - gen,
For - dom var min sjö så blå; — sor - ger - na som vin - trar snö - ga,

pp *pp*

p

vag - ga - de som ros i vin - den, vag - - - -
och min få - gel fäll de vin - gen, och min
hvar är du, min älsklings ö - ga, hvar är

p

1ª och 2ª Versen.

- - - - ga - de som ros i vin - den.
få - - - - gel fäll - de, fäll - de vin - gen.
du, hvar är du min älsk - lings ö - ga?

sf *p* *sf* *p*

sf *p* *fz* *dimin.* *p*

3e Versen.

sf sf sf

Hvar är du, hvar är du, hvar ___

sf p sf p dimin.

ad libitum

___ hvar är du, min älsk - - lings

p p

dimin.

ö - ga? ___

a tempo

pp

dimin. espress.

pp

Ped.

pp

№ 3.

Löjtnant Zidén.

Tempo di marzia. M. ♩ 120.

F. v. Schantz.

Det
Främst

f *dolce p* *ff*

var den tap-pre löjt-nant Zi-dén, Han ha-de sin e-gen sed, För
vil-le han gå hvar fa-ra e-mot, Hans folk fick tram-pa hans stråt. Gud

f *p dolce*

fron-ten vil-le han gå al-len: vil-le han gå al-len: „Fram-
hå-de den, som var trög på fot, den som var trög på fot, Då

mf *f*

åt mi - na Wa - sa gos - sar! Nu gäl - ler att hin - na med." „Fram -
löjt - nan ten ro - pat, gos - sar! Hur rah! mi - na män fram - åt! Då

åt mi - na Wa - sa gos - sar, nu gäl - ler, Nu gäl - ler att hin - na med." —
löjt-nan-ten ro - pat, gos-sar! Hur - rah! Hur-rah mi - na män fram - åt! —

f

1. 2.

№ 4.

Hyljätyn Walitus.

Suomalainen kansanlaulu.

Sov. R. Faltin.

Aa-mul-la var-hain, kun au-rin-ko nou-si, Kun mi-nä u-ne-sta-ni he-rä-sin; Sy-dä-me-ni o-li su-ru-sta ras-kas, Mik-si-kä kul-ta-ni hyl-jä-sit mun? Sy-dä-me-ni o-li su-ru-sta ras-kas; Mik-si-kä kul-ta-ni hyl-jä-sit mun?

Nº 5.

På Sveden.

Z. Topelius.

I. folkvisans manér.

Karl Collan.

Gladt, men ej för fort.

Mitt ståI är hvasst, min arm är stark, Jag hug - ger sved, jag röd - jar mark. Här
Du rönn i blom! du un - ga björk! Du stol - ta gran med kro - na mörk! Hvi
Och klin - ga högt, mitt blan - ka stål! Och fall min skog! och brinn mitt bål, När

mf

skall min få - le be - ta, Här skall min ny - a stu - ga stå! Här
drop - pa daggens tå - rar Som per - lor från ditt grö - na hår? Som
vå - rens vin - dar su - sa, När vå - rens vin - dar su - sa! Hvad

skall min ny - a stu - ga stå Med tak af torf och blom - mor på. Här
per - lor från ditt grö - na hår När stå - let till ditt hjer - ta når? O
herr - lig lott att stu - pa ung I mor - gon - dagg på blom - mig ljung, När

skall mitt korn i a - skan gro, Och här, ja här skall Kat - ri bo!
stu - pa gladt på svedens mull För Kat - ris och min kär - leks skull!
kor - net ur din a - ska gror Och Kat - ri på din fäg - ring bor!

Nº 6.

Tvenne blommor.

Z. Topelius.

E. Pahlman.

Andante.

p

dim.

pp

Såg du hen - ne bröl - lops - da - gen? Skö - na

p

vo - ro an - lets - dra - gen, Men som vå - rens hvi - ta

dim.

stjer - nor, O så ble - ka vo - ro de!

pp

rit.

a tempo

Och jag såg en säll - sam dim - ma Öf-ver hen - nes ö - - gon sim - ma, öf - ver hen - nes ö - gon sim - ma, och hon log, och hon log så o - ut - säg - ligt Som de säl - las skug - gor le.

rit.

a tempo

dim.

pp

№ 7.

Vallkulla.

Nyländsk folkvisa.

Arrang. af M. Wegelius.

Allegretto.

1. v. Vall - kul - la hon kör - de ut si - na får, Så väl hon kan; Hon sjun - ger så vac - kert och gull - har - pan slår; Så väl hon qvä - da kun - de.

13. v. „Och hör du Vall - kul - la spel' dan - sen för mig; Så väl hon kan. Min ä - ra och tro den gif - ver jag dig.“ Så väl hon qvä - da kun - de.

p — p espress. — dim. — pp — rit.

V. 14. Vallkulla hon spelar nu danserna två,
Att konungen sjelf på golfvet månd' gå.

V. 15. Vallkulla hon spelar nu danserna fem,
Då dansade kungen och alla hans män.

V. 16. Vallkulla hon spelar nu danserna sju,
Då dansade kungen och hans unga brud.

№ 8.

Wienan rannalla.

Suom. kansanlaulu.

Andantino.

Sov. R. Faltin.

Wie-nan ran-nall', koiwun

sempre legato

al-ta Kuu-lin soi-ton kau-ni-hin, Au-rin-koi-sen tai-wa-hal-ta Vai-pu-

es-sa aal-toi-hin, Au-rin-koisen tai-va-hal-ta, Vai-pu-es-sa aal-toi-hin.

№ 9.

Ilta-laulu.

E. Fabritius.

Jou-du, il-ta

Lam-pi läik-ky-

Ped. * Ped. * Ped. * Ped. *

p

kau - nis, Tyy - ni meil - le tuo, ——— Lop - pu päi - vä -
väi - nen Mie - lein myös - kin on, ——— Päi - vän hä - li -

töil - le, Le - po, rau - ha suo! ———
näs - sä Rauk - ka rau - ha - ton. ———

A - set - te - le aal - lot ——— Lam - men läik - ky -
Vaan kun, il - ta, jou - dut, ——— Hä - ly viih - ty -

pp poco lento

pp

vän, ——— Ett' taas ku - vas - tai - si Saa - ren vi - her -
vi, ——— Nä - en ai - no - as - ti Ku - van kul - ta -

perdendosi - - - - -

jän. ———
ni. ———

a tempo

m.g.

rit.

m.g.

Nº 10.
Helsning.
GRUSS.

J. v. Eichendorff.

Andante con moto. Karl Collan.

Hvart-hän min blick sig vän - der På
Wo - hin ich geh' und schau - e In

mf

fält, i skog och dal, Från kul - lar och sjö och strän - der Och berg jag
Feld und Wald und Thal, Vom Hü - gel hin auf die Au - e, Vom Berg' hin-

cre - scen - do

hels - nings - suc - kar sän - der Dig till mång' tu - sen - tal,
auf - wärts, weit' in's Blau - e, Grüss' ich dich tau - send - mal,

f

dimin.

Dig till mång' tu - sen - tal, tu - sen - tal,
Grüss' ich dich tau - send - mal, Grüss' ich dich,

dimin.

p

Dig till mång' tu - sen - tal!
Grüss' ich dich tau - send - mal!

p cresc. f dimin.

De skön - sta blom - mor vin - da Till
In mei - nem Gar - ten find' ich Viel

p

kran - sar nu jag vill; I dem jag ljuft skall bin - da, Väl tu - sen,
Blu - men schön und fein, Viel Krän - ze wohl d'raus wind' ich, Und tau - send,

cre -

tu - sen - de tan - kar lin - da Och hels - nin - gar der - till,
tau - send Ge - dan - ken bind' ich, Und Grüs - se mit dar - ein,

f

scen - do f

dim. p

hels - nin - gar der - till, tu - sen, tu - sen
Grüs - se mit dar - ein, Tau - send, tau - send

dim. p

hels - nin - gar der - till. Dock flyr jag ur ditt ri - ke;
Grüs - se mit dar - ein! Dir darf ich kei - nen rei - chen,

p

För hög och skön du var. Min dröm-bild för-blek - nad vi - ke! En
Du bist so hoch und schön! Sie müs - sen so bald ver - blei - chen, Die

f *p* *cresc.*

f

kär lek u - tan li - ke Blir e - vigt i hjer - tat qvar! blir
Lie - be oh - ne Glei - chen Bleibt e - wig im Her - zen stehn, bleibt

f

e - vigt i hjer - tat qvar! Blir e - vigt, e - vigt,
e - wig im Her - zen stehn, Bleibt e - wig, e - wig,

e - vigt i hjer - tat qvar!
e - wig im Her - zen stehn!

Nº 11.

Det sjunger en fågel.

F. v. Schantz.

Moderato.

Det sjun - ger en få - gel långt långt in i skog,
Jag kän - ner den få - geln i sko - gar - nes famn,

dolce

poco rallent.

Och sån - - - - - - gen så sor - ge - ligt klin - - gar.
Jag kännt den från län - ge till - ba - - - ka.

Den lju - der ej me - ra så gläd - tigt som förr,
Jag vet nog att kär - lek är få - ge - lens namn,

poco rall.

3

Då han slog ——— sin ton, på glän - san - de
O! jag vet ——— jag vet, han sö - ker sin

vin - - - - - - gar. Hon höj - de sig glädtigt mot sky - ar - na
ma - - - - - - ka. Ty hop - pet och kär - le - ken vo - - ro ett

opp Med gläd - jen och ljuset för - tro - - gen, Och satt i en
par Och fröjd ljöd i to - ner så re - - na, Men hop - pet är

rallent. *dim.* a tempo

fu - ra i gun - gan - de topp, Och glad - des åt e - chot i
bor - ta och kär - lek är qvar, Och suc - kar i sko - gen al -

sko - - gen.
le - - - na.

poco string. *riten.* ***pp***

N° 12.

Vaggvisa.

G. Linsén.

Andante.

Vyss! min vack - re gos - se
Plö - jer å - ker, brän - ner

p

nu! Slum - ra sött min älsk - ling du!
sved, Hug - ger sko - gens fu - ror ned,

Snart af gos - sen blir en man, Som sin mo - der
Tim - rar se - dan upp af dem Åt sin gam - la

stö - da kan Som sin mo - der stö - da
mor ett hem Åt sin gam - la mor ett

1. kan.
2. hem.

rit.

pp

№ 13.

Linnaea borealis.

Nybom.

Allegretto. **A. G. Ingelius.**

En
Känn
Hon

blyg Cha-rit i nordens vår I Minnets klo - ster - dok hon står
hur det slär i hen-nes bröst; Hon an-das varmt i ku - len höst,
hör till des - sa sto-ra små, Som li - ka af - ton - stjer - nan stå

I ljuf - lig man-del - doft och bön, Ve - sta-liskt ren och skön. —
För himmelskt ren hon är att dö I sjelf-va vin-terns snö. —
I he - lig glans, I stil - la ljus I ti-dens vil - da brus. —

Nº 14.

En liten flicka klagar för Sylvia landets nöd.

Topelius.

E. Pahlman.

Moderato.

Och jag satt der sa säll I den strå_lan_de qväll, Och jag sjöng hu_ru
fåg_lar_nas låt Så för_nam jag en gråt Af en li_ten en

so_len gick ned; Och jag
flic_ka pa mark; Hen_nes

sjöng ej al_len, Der var sång i hvar gren, He_la skog_en han qvit_tra_de
kind var så hvit, Och hon bet på en bit Af det har_da_ste bröd ut_af

med.
bark.

1. 2.

2. Men i

p f *rit.*

Nº 15.

„Traum der eignen Tage."

Chamisso: Frauenliebe und Leben, IX.

Andante.

M. Wegelius.

Traum der eig - nen Ta - ge, die nun fer - ne sind, Toch - ter mei - ner Toch - ter, Du mein süs - ses Kind! Nimm, be - vor die Mü - de deckt das Lei - chentuch, Nimm in's fri - sche Le - ben meinen Se - gens - spruch! Siehst mich grau von Haa - ren, ab - ge - zehrt und bleich; Bin wie du ge - we - sen jung und won - ne -

reich. Lieb-te wie du lieb-test, ward wie

espress *p* *pp*

du auch Braut; Und auch du wirst al-tern, so wie ich er-

mf

Con moto.

graut! Lass die Zeit im Flu-ge

accelerando *pp* *poco a poco cresc.* *f*

wan-deln fort und fort; Nur be-stän-dig

sempre f

wah-re dei-nes Bu-sens Hort! Hab' ich's einst ge-

rallentando

Adagio.

spro-chen, nehm' ich's nicht zu - rück: Glück ist nur die Lie-be,

f *dim.*

ritard.

Lie-be nur ist Glück.

f ritard. *pp* a tempo *ritard.*

tempo primo

Nimm, be-vor die Mü-de deckt das Lei-chentuch, Nimm in's fri - sche Le - ben meinen

p

Se - gens-spruch: Muss das Herz dir brechen, blei-be fest dein Muth, Sei der

f

f *dim.*

Schmerz der Lie-be dann dein einz'-ges Gut.

f *dim.* *p* *p*

Nº 16.

„Jag borde inte sjunga."

Nyländsk folkvisa.

Arrang. af M. Wegelius.

Jag bor-de in-te sjun-ga, jag, som så fat-tig är. En-gång var jag så dum-mer och tog en rik för kär, Den jag ej e-ga får; Nu får jag en-sam gå Allt in till ble-ka dö-den: Gud gif den snart än-då!

Nº 17.

Deine blauen Augen.

Gedicht von H. Heine.

R. Laethen.

Poco Adagio.

p

Mit dei - nen blau - en Au - gen siehst du mich lieb - lich an, Da wird mir so träu - mend zu Sin - ne, dass ich nicht spre - chen kann An dei - ne blau - en Au - gen ge - denk' ich al - ler - wärts Ein Meer von blau - en Ge - dan - ken er - giesst sich ü - ber mein Herz!

rit. passionato rit. dolce cresc. f smorz.

p fz p mf rit. ritard. smorz. perdendosi

№ 18.
Was ist mir denn so wehe?

J. v. Eichendorff.

F. v. Schantz.

Moderato.

Hvad tynger väl mitt
Was ist mir denn so

pp *dim.* *pp* *mf*

hjer-ta? Jag går som i en dröm. Allt suc-kar ju af smärta, Båd'
we-he? Es liegt ja wie ein Traum. Der Grund schon wo ich ste-he, Die

skog och dal — och ström, Och mi-na eg-na min-nen. Så kom mitt ö-de
Wäl-der säu-seln kaum, noch von der dunk-len Hö-he. Es kom-me wie es

dim. *p* *pp* *espress.* *f* *p dolce*

då! Hvad tyn-ger väl mitt sin-ne, Hvad tyn-ger väl mitt sin-ne, När
will! Was ist denn mir so we-he, Was ist denn mir so we-he, Wie

skall hvar suck för-ga? — O! när? —
bald wird al-les still? — Wie bald? —

№ 19.
Morgonsång.
MORGENLIED.

Andante quasi Allegretto. L. Uhland. K. Collan.

Än so - len göms och flägt ej rörs, Och än ej mor-gon - kloc-kan hörs I
Noch ahnt man kaum der Son - ne Licht, Noch sind die Mor-gen - glo-cken nicht Im

mör - ka da - len rin - ga, I mör-ka da - len rin - ga. Så tyst i dju - pa
fin - stern Thal er - klun-gen, Im fin-stern Thal er - klun-gen! Wie still des Wal-des

da-len är Blott fogeln qvittrar dröm-likt der. Ej ljud, ej ljud, ej ljud mot skyn sig
wei-ter Raum, Die Vöglein zwitschern wie im Traum. Kein Sang, kein Sang, kein Sang hat sich er -

svin-gar. Jag ti - digt ställt hit - ut min gång, Och dik-tat har jag den-na sång Och
schwungen! Ich hab'mich längst ins Feld ge-macht, Und ha - be schon dies Lied er-dacht Und

lå - tit högt den klin-ga, Och lå - tit högt och lå - tit högt den klin - ga.
hab' es laut ge - sun-gen Und hab' es laut und hab' es laut ge - sun - gen.

№ 20.

Will du komma med mig?

J. J. Wecksell.

G. Linsén.

Moderato.

Vill du kom - ma med

mig — i den grön - skan-de skog, — O, der in - gen, der

in - gen oss ser? — Hör-de

du, — hör-de du, — hu-ru fo - geln han slog — Långt i

sko - gen; han ock - så dig ber. — Vill du -

p

Ped. *

sit ta med mig i den skug - gan-de lund, Vill du

ljuft åt min arm dig för - tro?

Kom, kom, kom, o kom, i den ty - sta, den

cresc. *f*

skym - man-de stund, När all jor - den hon hvi - lar i

ro.

8

rit. e dim. *pp*

№ 21.

Sång ur „Ainamo."

Allegretto. F. v. Schantz.

Om hon mig kan Ta-ga till man, Är jag straxt re - do - bo - gen.

Ack hu-ru mildt mot li-ten pilt Flickan hon log u-ti sko - gen!

f *dim.* *p* *dim.* *pp*

dim. *ppp*

№. 22.
Ringdans.
Nyländsk folkvisa.

Andante quasi allegretto. Arrang. af M. Wegelius.

Skep-pet seg-lar öf-ver böl-ja blå, Då los-sa vi va-ra an-kar; Det
vet en gos-se som så hur-tig är, Han pas-sar bäst för mitt sin-ne; Och
räck mig nu din snö-hvi-ta hand, Pa det jag sä-ker mån-de va-ra; Och

är så ro-ligt att seg-la dit, Der vackra gos-sar-ne vanka. 2. Jag
all min kärlek jag till honom bär, Om dygden blott är der in-ne. 3. Och
tro på mig och på in-gen ann', Så län-ge borta jag skall va-ra.

f *p*

1. 2.

№. 23.
Jungfru Maja.
Nyländsk folkvisa.

Arrang. af M. Wegelius.

Jung-fru Ma-ja gick på käl-la-bro— So-len sken vi-da; Vår
„I him-me-len så skall du ha din ro;“ So-len sken vi-da; „Det

Her-re Krist till hen-ne kom Allt un-der lun-den den grö-na.
skall du få för din star-ka tro.“ Allt un-der lun-den den grö-na.

№. 24.

Ainoa hetki.

E. Fabritius.

Un poco con moto.

Mä het - ken vain Sun näh - dä sain, Mut ku - vas' ei ka - to - a muistos - tain.

Näin het - ken on työ, Kun sa - la - ma lyö, Mut i - - jäks puu - hun se jäl - jen syö. Oi

rie - mui - saa, Oi kat - ke - raa, Oi het - ke - ä

Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.

yh - tä ja ai - no - aa! Un - hoit-taa pois Sit'

Ped. Ped. Ped. Ped.

cresc. - - - - -

en ma vois, Vaikk' kuo-lon mul - -

f Ped. *pp* Ped.

p

pp *p* *rit.*

le ______ se muis - to tois, se muis - to

pp Ped. *fz*

tois.

Ped. Ped.

№ 25.

Rose-Marie.

Z. Topelius.

Lätt och behagligt.

K. Collan.

En - sam i sko - gen sjöng den vac - kra Rose - Ma -
Kom, sa - de bäc - ken, kom du vac - kra Rose - Ma -
Der - för är jag så glad, du vac - kra Rose - Ma -

rie, Kom till den kla - ra bäck och
rie, Kom som en vind i sko - gen
rie, Att jag din spe - gel är, och

såg sin bild der - i, Lö - ste sitt
su - sar lätt och fri! Sätt dig in -
du ser dig der - i. Der - för i

lån - ga hår, Log som den fa - gra vår:
vid min strand, Sval - ka din var - ma hand,
täckt be - hag Blom - mar din skog i dag,

Hur' är min bäck så glad, der han bland blom - mor
Lös di - na skor och fäll ditt blå - a strum - pe -
Der - - för, att Rose Ma - rie bär sjut - ton vå - rars

går? ______ Säg, hvar - för ler i dag
band! ______ Hvi - la vid björ - kens rot,
drag. ______ Der - för är him - len ljuf,

Sko - gen i grönt be - hag? Hvar - för är
Ba - da din hvi - ta fot, Skölj di - na
Der - fö - re sjun - ger du, Der - för att

him - len blå och hvar - för sjun - ger jag? ______
rö - da kin - der! Tag mitt svar e - mot! ______
bort - om sko - gen bor en hjer - te - tjuf. ______

Hvar - för är him - len blå och hvar - för sjun - ger jag? ______
Skölj di - na rö - da kin - der Tag mitt svar e - mot. ______
Der - för att bort - om sko - gen bor en hjer - te tjuf. ______

Nº 26.

Ehtoolla.

Suom: kansanlaulu.

Sov. R. Faltin.

Larghetto e cantabile.

p

Ah,

a tempo

ten.

mf

p

ritard

legato

mf

au - rin-koi-nen - kul - tai - nen Jo vai - nen vai-out taas! Miks'

jo - ka il - ta, hert - tai - nen, Sä pei - tät kas - vo - jas? Miks'

jo - ka il - ta, hert - tai - nen, Sä pei - tät kas - vo - jas?.

f

dim.

p

№ 27.
Kuplett
Ur Operan: „KUNG CARLS JAGT.“

F. Pacius.

Comodo. FÖRSTA BONDFLICKAN.

1. Vers. En kung, ja ser du Gre - ta, en

2. Vers. Han bär ett svärd vid si - dan sa

3. Vers. Han är så len om hul - let, han

Comodo.

Piano. *p* *pp*

cresc. *poco ritard.*

kung, det skall du ve - ta, han är, så sa - de mor, han är, sa sa - de

stort, att ut - i sli - dan båd' du och jag kan stå, bad' du och jag kan

ä - ter kla - ra gul - let, och dric - ker ba - ra vin, och dric - ker ba - ra

colla parte

f *p*

mor, så hög som tall i sko - gen, sa stark som häst för plo - gen, och som ett

stå! Som as - kan kan han dun - dra, och ar - mar har han hun - dra, och

vin. Och, Gre - ta, är man tvungen, att en gång kys - sa kun - gen, så bär det

f *sf* *sf*

cresc. e poco accel. *f* *pp* *cresc.*

berg, som ett berg, som ett berg så stor, och som ett berg, och som ett

ö - gon, ö - gon, ö - gon hun-dra - två, och ö - gon,

rakt, så bär det rakt, så bär det rakt för hin! Så bär det rakt, så bär det

pp *fz* *pp*

cresc. e poco accel.

f

berg, och som ett berg så stor! Och som ett berg så

ö - gon, ö - gon hundra - två. Och ö-gon hundra -

rakt, så bär det rakt för hin! da bär det rakt för

cresc. *f* *dim.* *p scherzando*

dim.

stor, ja, ja! och som ett berg, och som ett

två, ja, ja, och ö - gon, ö - gon,

hin, ja, ja, da bär det rakt, då bär det

p

risoluto

f

berg, (TALAS: Ja ser du Greta, det är ändå bra besynnerligt!) och som ett berg så

(TALAS: Ja ser du, det är ännu märkvärdigare!) och ö - gon hun - - dra,

rakt.... (TALAS: Ja, Greta, det är ändå det allramärkvärdigaste!) då bär det rakt för

pp f

stor!

två!

hin!

f

pp f ff

№ 28.

Första Förlusten.

ERSTER VERLUST.

Göthe.

Andante con moto.

K. Collan.

Ack, — hvem ger de skö - na da - gar, Des - sa da - gar af vår - lig kär - lek, Ack, — hvem ger mitt hjer - ta å - ter Blott en timme än — der - af? — En - sam jag de flyd - da grå - ter Och på nytt — jag stän - digt kla - gar,

Ach, — wer bringt die schö - nen Ta - ge, Je - ne Ta - ge der er - sten Lie - be, Ach, — wer bringt nur ei - ne Stun - de je - ner hol - den Zeit — zu - rück? — Ein - sam nähr' ich mei - ne Wun - de Und mit stets — er - neu - ter Kla - ge

cresc. f p

Sör - jer vid min säll-hets graf, Sör - jer vid min säll - - hets
Traur' ich um's ver-lor-ne Glück, Traur' ich um's ver-lor - - ne

cresc. f p

graf, Ack, hvem ger de skö-na da - gar, Des-sa
Glück! Ach, wer bringt die schö-nen Ta - ge, Je - ne

p cresc.

cresc.

da - gar af var - lig kär-lek, Ack, hvem ger mitt hjer-ta
Ta - ge der er - sten Lie - be, Ach, wer bringt nur ei - ne

dim.
cresc. - - -

a - - ter blott en tim-me än der - af blott en
Stun - de je-ner hol-den Zeit zu - rück, je - ner

tim - - - me än der - af?
hol - - - den Zeit zu - rück?

№ 29.

Becki' båtsman.

Nyländsk folkvisa.

Allegretto scherzando.

Arrang. af M. Wegelius.

Hör du bec - ki' båts - man hvad jag nu sä - ger
Hur kan jag väl spe - la gull - tär - ning med

dig: och vill du in - te spe - la gull - tär - ning med mig? Hej
dig? Ty jag har ju in - gen - ting att sät - ta upp mot dig. Hej

p espress. *f*

hopp fra - li - lal - lal - lej Hej hopp fra - li - lal - lal - lej, Gull tär - ning med
hopp fra - li - lal - lal - lej Hej hopp fra - li - lal - lal - lej, Att sät - ta upp mot

f Ped. * Ped. * Ped. * Ped. * *dim.* *p dolce*

1. mig?

2. dig.

p *pp* *pp* *pp* *pp*

Nº 30.

Es fällt ein Stern herunter.

H. Heine.

F. v. Schantz.

Jag ser en stjer - na fal - la Från tin - drande fä - stet ner! Det är min kär - leks stjer - - na, Som jag der fal - la ser. Från

Es fällt ein Stern her - un - ter Aus sei - ner fun - kelnden Höh'! Das ist der Stern der Lie - - be, Den ich dort fal - len seh'! Es

p *p* *cresc.* *cresc.* *p*

äp - pel - trä - den fal - la Bäd' blad och blom - mor
fal - len vom A - pfel - bau - me Der Blü - then und Blät - ter

ned; De skal - kan - de vin - dar - ne kom - ma Och
viel! Es kom - men die ne - ckenden Lüf - te und

string.

drif - va sin lek der - med. Der
trei - ben da - mit ihr Spiel. Es

f *p*

sjunger en svan i dam - men Och sim - mar till och
singt der Schwan im Wei - her Und ru - dert auf und

pp *f*

af, Och sjun - gande allt - me - ra sak - ta, Den
ab, Und im - mer lei - ser singend, Taucht

decresc.

dy - ker i böl - jans graf.
er in's Flu - then - grab.

ad libit.

Recit.

Det är så tyst, så
Es ist so still, so

ö - de,
dun - kel,

För - svunna
Ver - weht ist

blom - mor och blad; Och stjer - nan har spra - kan-de slock - nat, För-
Blatt und Blüth', Der Stern ist kni-sternd zer-sto - ben, Ver-

a tempo

morendo poco

molto ritard

klin - gat hvad sva - nen qvad.
klun - gen das Schwa - nen - lied.

a poco

Nº 31.

Frithiof och Ingeborg.

Tegner.

B. Crusell.

Andantino innocentamente.

№ 32.

Kupletter ur „Lilla Slafvinnan.“

Allegretto. B. Crusell.

1sta Coupl: ZETULBÉ: Snart da'n full-än-dat har sitt lopp och må-nan tindrar opp, kom, hvis-kar Saa-di, låt oss rå-kas, och gläd-tigt joll-ra vän-ligt spra-kas, när

2dra „ ZAADI: När da'n full-än-dat har sitt lopp och må-nan tindrar opp, då skim-rar hoppet i sin ljus-ning, och ljuf är äl-skarens för-tjus-ning, se'n

3dje „ ZETULBÉ: Nej, da'n full-än-dat har sitt lopp och må-nan tindrar opp, mot af-ton vå-dor-na för-sto-ras, mig a-nar hvad som kan för-lo-ras, se'n

Allegro.

da'n full - än - dat har sitt lopp och ma - nan tind - rar opp, när
da'n full - än - dat har sitt lopp och må - nan tind - rar opp, se'n
da'n full - än - dat har sitt lopp och må - nan tind - rat opp, se'n

colla parte

da'n full - än - dat har sitt lopp och må - nan tin - drar
da'n full - än - dat har sitt lopp och må - nan tin - drar
da'n full - än - dat har sitt lopp och må - nan tin - drat

opp.
opp.
opp.

f

Ped. *

f

D.S.

Nº 33.
Sång*) ur första äfventyret i „Lycksalighetens ö“ af Atterbom.

„Scenen föreställer en vild, vinterlig skogstrakt. I bakgrunden synes ishafvet; pa sidorna, i afstånd, snöklädda fjellspetsar, öfver hvilka den sjunkande solen gjuter ett flammrödt sken. Florio och Astolfs jägare ha lägrat sig omkring en stockeld, och uppstämma med sang och valdthorn:

M. Wegelius.

Corni. (Echo)

m. s. Ung-mön i lun-den på jagt-nä-tet band, Mor-gonfrisk, mor-gon-klädd.

Snö-fågeln satt på dess hand. Jä-ga-ren ropte: min flicka, sitt still!

dolce

Fageln af han-den nu skju-ta jag vill; Blif ej så blek, se hans lott är ju söt:

cresc.

*) Ursprungligen komp. för tenorsolo och orkester (med kör).

a tempo ritard.

Har - da bädd, hul - da bädd, hur ljuf - ligt att dö i ditt sköt! —

f ritard. dim. p a tempo dolce ritard.

KÖR AD LIBITUM.[+]

Här - da bädd, Hul - da bädd, a tempo

f a tempo ritard.

Här - da bädd, Hul - da bädd, Hur ljuf - ligt att dö i ditt sköt!

f a tempo ritard. a tempo f

pp

Skjut! sa - de mön, men för - blix - ten så brådt,

Spratt hon opp, späd och rädd; In i dess barm flög hans skott.

f f f> > ff dimin. pp dolce

„Ger - na", hon suc - ka - de, kyss - te du mig;

pp

Ped. *

[+]) Tenorer och baser.

Dö - den blef ock - så en kyss fran dig; Stå ej sa blek, äf - ven

rit. a tempo ritard.

den - na är söt Här - da bädd, Hul - da bädd, hur ljufligt att dö i ditt sköt!

f rit. p a tempo ritard.

CHÖR AD LIB:

Här - da bädd, hul - da bädd!

f a tempo rit a tempo

Här - da bädd, Hul - da bädd! Hur ljuf - ligt att dö i ditt sköt!

ff a tempo ritard. a tempo

f

pp

Jä - garn tog bös - san, i myn - nin - gen såg;

I en blink från dess brädd lyd - de en ku - la hans håg.

f p

Nu till sin mö i den grönskande skog Sjönk han mot blo_di_ga bar men och log:
p dolce
Var ej så blek, se vår lott är ju söt; har - da bädd, hul - da bädd, Hur
rit.
f
rit.
p
a tempo
Har - da bädd, Hul - da bädd! Hur
ljuf_ligt att dö i ditt sköt! Har_da bädd, Hul_da bädd, Hur
a tempo
ritard.
ff a tempo
ritard.
a
f
ljuf_ligt att dö i ditt sköt, Hur ljuf_ligt, hur ljuf_ligt, Hur
ljuf_ligt att dö i ditt sköt. Hur ljuf_ligt att dö
tempo
p dolce
f

ljuf-ligt att dö i ditt sköt.

i ditt sköt.

Corni.

f *p* *pp dolce* *f* *pp*

f *pp* *f* *pp* *f* *p*

№ 34.
„Voi sinua, voi minua!“

Suom: kansanlaulu.

Sov. R. Faltin.

sf *p*

Voi mi-nu-a, voi si-nu-a! Voi ett' ei meit' ois ol-len-kaan! La la la la la la la la, Voi ett' ei meit' ois ol-len-kaan!

1. 2.

f *f*

№ 35.

Frithiof hos Angantyr.

Tegner. B. Crusell.

Allegretto.

ff trem.

Nu är att säga huru Jarl Angantyr satt än uti sin sal af furu och drack med sina män.

p f p cresc. f p scherzando cresc.

Han var så glad i hågen, såg ut åt blånad ban,— der solen sjönk i vågen allt som en gyllne svan,— allt som en gyllne svan.

f f ff p sf p cresc. f

№ 36.
Armasta odottaessa.

E. Fabritius.

pp Is-tun i-kä-vis-sä-ni, Kau-an kul-ta vii-py-vi, *cresc.* Verkkaan ai-ka

f viere-vi ___ *p* Riennä, ai-ka, rien-nä! *mf* *cresc.* Riennä lin-nun

len-timin, Sot-kan siivin no-pe-in; *f* Verk-kaan vie-ret kui-ten-kin.

Riennä, ai-ka, rien-nä! *pp* Tu-li-pa jo kul-ta-ni, Le-pää kai-na-los-sa-ni,

Maailma kaikk'u-nohtu-vi. ___ Viivy, ai-ka, vii-vy!

Nº 37.

Fridsböner i aftonens lugn.

Z. Topelius.

F. Pacius.

Sostenuto. *espress.*

O du den spe - - gel - kla - ra qväl - lens frid, som hvi - lar öf - ver himmels - blå - a fjär - dar; der stjernan skä - dar, äls - ke - lig och blid i dju - pet ned fran o - be - kan - ta verl - dar. O! sänd din strå - le till den mörka dal der stormen

O du Na - tu - - rens ty - sta af - ton - bön, du stil - la an - dakt öf - ver skog och strän - der, der vå - gen sjun - ger psalmer öf - ver sjön och hvar - je blom - ma ber med knäpp - ta hän - der. O! dö ej som en suck i stormens brus o slockna

segue *p* *dim.* *mf* *f* *cresc.*

p

ra - sar, och der o-ron qvi - der, att stil-la som - na de för-gråtna
ej - med so-lens si-sta strim - ma, o dröj än - nu i skogens sak-ta

sf *dim.* *pp* *cresc.*

cresc. *p*

qval, att glömda sjun - ka sor-ger u-tan tal, och
sus; o kom till oss än-nu i stjernors ljus, att

sf *dim.* *cresc.* *dim.*

dim e ritard.

ro må hvar-je hjer-ta få som li - - - - -
e - - - - vigt i var svunna gläd-je glim - - - - -

dolce

p *cresc.* *dim. e ritard.* *p*

pp

der! Att glömda sjun - ka sor-ger u-tan tal, och ro må hvarje
ma! O kom till oss än-nu i stjernors ljus, att e-vigt i var

pp *segue dim.*

hjer ——— ta få som li - - - - der,
svun ——— na gläd-je glim - - - - ma,

dolce

p

sf *dim.*

ro ——— må hvar - je hjer - ta få som
kom ——— att e - vigt i var svun - na

sf *dim.* *sempre dim.*

li - - - der! Som
gläd - - je glim - ma! O

sf

pp *cresc.* *sf*

dim.

li - - der!
kom! O kom!

perdendosi

dim. *p*

Nº 38.
Flickans bön.

Lars Stenbäck.

A. G. Ingelius.

Vid fo - ten af ditt kors jag fal - ler ner, Och hö - jer upp till dig min blick och ber: Min her - re och min Gud för-skjut ej mig, Låt mi - na bö - ner sti - ga upp till dig!

cresc.

Min her - re och min Gud förskjut ej mig, Låt mi - na bö - ner sti - ga upp till dig!

ff *mf* *morendo*

№ 39.
Blomman.

Con forza tempo. M. ♩= 126.

Runeberg.

F. v. Schantz.

När sig va - ren å - ter fö - der
Med din doft kring rym - den i - lar

pp *f*

klar och ljuf, Da - gen ler och so - len glö - der,
fläk - ten glad; Fjä - riln gyl - ne vin - gen hvi - lar

p *pp* *f* *ff* *poco riten.*

Vak - nar du; Fä - ster vid din ve - ka stän - gel Blad och
Pa ditt blad. In - gen o - ren vå - gar kin - den kys - sar

più lento dolce *p*

knopp, Och från gru - set som en en - gel
ge; Dag - gen, lju set, fjä - riln, vin - den,

pp *cresc.* *f* *riten.*

lyf - tes opp.
De, blott de.

poco rallent.

Nº 40.

Die Zigeunerin.

Allegro. G. Linsen.

Die El - tern die ha - ben sie

längst mir be - gra - ben sie längst mir be - gra - ben, die

Brü - der ge - han - gen, den Lieb - sten ge - fan - gen, die

Brü - der ge - han - gen, den Lieb - sten ge - fan - -

- - - gen, ge - fan - - - gen. Nun

p *fz* *rit.*

zieh' ich mit klin - gendem Tam - - bou - rin durch frem - de

a tempo
p fz fz cresc.

Lan - de spie - lend da - hin, ___

Nun zieh' ich mit klin - gen - dem Tam - bou

rin durch frem - de Lan - de spie - lend da - hin, ___

ritard. f a tempo

da - hin, ___ da - hin.

Nº 41.

Frithiof kommer till Kung Ring.

Efter gamla Scalan.

Måttligt fort. B. Crusell.

Kung Ring han satt i högbänk om ju-len och drack mjöd, hos honom satt hans drottning så hvit och ro-sen-röd. Som vår och höst dem ba-da man såg bredvid hvar-ann, hon var den fri-ska vå-ren, den kul-na höst var han.

sf

Nº 42.

Kung Rings död.

Tegner.

Moderato. B. Crusell.

Gull-ma-nig fa-le, Skin-fa-xe,

f *sf* *p* *mf*

drager vår-sol ur vå-gen mer herr-lig än förr. Mor-gonens strå-le,

cresc. sf decresc. p

dub-belt så fa-ger, le-ker i Kungssal: det klap-par på dörr.

sf p cresc sf p

SISTA VERSEN.

Något långsammare.

Sa-de, och tryckte In-ge-borg han-den, han-den på

p

son och på gråtande vän. Ö-gat han lyck-te, kung-li-ge an-den

flög med en suck till All-fa-der i-gen.

cresc. f ff

Nº 43.

„Nimmer will ich dich verlieren!“

Feurig. Goethe: Westöstlicher Divan. M. Wegelius.

Nim - mer will ich dich ver - lie - ren; Lie - be giebt der Lie - be Kraft.

Magst du mei - ne Ju - gend zie - ren Mit ge - walt' - ger Lei - den - schaft!

Ach, wie schmeichelt's mei - nem Trie - be, Wenn man mei - nen Dich - ter preist;

Denn das Le - ben ist die Lie - be, Und des Le - bens Le - ben Geist.

Nº 44.

Hvem styrde hit din väg?

Runeberg.

Moderato. M. ♩. = 66.

F. v. Schantz.

Langt

p *poco a poco cresc.*

f *p dolce*

bort om fjär - dens vag, Långt bort om fjäl - lets topp, Du
kän - de ej din far, Jag kän - de ej din mor, Jag

en - sam da - gen sag, Och väx - te en - sam opp.
sag ej hvar du var, Jag såg ej hvart du for.

cresc.

pp dolce

Jag sak - na - de ej
Lik - som den bäck der

pp dolce

dig, — Jag sök - te ej din stråt, — Jag
rann, — För den, som rin - ner här, — Vi

ff espress.

viss - te ej en stig, som skul - le ledt — dit - åt. — Jag
vo - ro för hvar - ann, Så län - ge du — var

dim.

1.

2. Più mosso.

der, — Två plan - tor, mel - lan dem — En äng i blomning står; — Två

fog - lar som fått hem — I skil - da lun - ders snår. — O,

f

pp

Tempo primo.

an - dra nej - ders son, — Hvi flög du dä - dan såg? —

p

cresc.

O, fo-gel långt i-från! Hvem styr-de hit din väg? Till

ff — *dim. e rallent.* — *p dolce*

hjer-tat, som var kallt, Säg hur du lå-gor bar, Hur kun-de du bli

p — *cresc.*

allt För den du in-tet, in-tet var? Till hjer-tat, som var kallt Säg

f — *pp* — *dolce* — *expr. p*

hur du lå-gor bar? Hur kun-de du bli allt, För den du in-tet, in-tet

f poco rallent.

var?

p — *cresc.* — *f* — *p* — *pp*

№45.

Sommarnatten.

Runeberg.

H. Ingelius.

Allegretto tranquillo.

Pa den lug - na skogssjöns vat - ten Satt jag he - la som - mar - nat - ten, Och för böl - jans tropp ur bå - ten Slängde tanklös ut för - så - ten.

Piu mosso.

Men en tall - trast sjöng pa stran - den, Att han kun - nat mi - sta an - den, Tills jag halft för - tre - tad sa - de:

mf f tr Ped. *

cresc.
Bätt - re, om din ·näbb du la - de Un - der vin - gen
Ped. *
och till da - gen Spar - de to - ner - na och sla - gen.
p cresc. mf
Men den djerf - ve hör - des sva - ra: „Gos - se, låt ditt
cresc. f
met - spö va - ra; Såg du upp kring land och vat - ten,
dim.
Tempo primo.
p
Kan - ske sjöng du sjelf om nat - ten.“ Och jag lyf - te upp mitt ö - ga,

cresc.

3

Ljus var jor - den, ljust det hö - ga, Och fran him - len, stran-den, vå - gen

cresc.

3

Kom min flic-ka mig i hå - gen,

f

Och som fo - geln spått i lun - den,

3

Sjöng jag den - na sång på stun - den; och som fo - geln

spått i lun - den, Sjöng jag den - na sång på stun - den.

f *dim.* *p* *cresc.*

3

Nº 46.

Kedon ruusulle.

R. Laethén.

Moderato. Emil Genetz.

mf

Mil - lä niin ma - lie - nen rik - ko - nut Vas - ta -
Mik - si it - se - hes mun miel - ly - tit Sil - mäs,

p

ha - si, ke - don ruu - su, Ett' ei o - kas mu - a -
pos - kes ten - hok - sil - la, Hu - moon tun - tee - ni veit

Ped. *

cresc. f ten. mf

ran - gais - sut, En - nen - kuin ol' tuok - sus var - kain Vie - nyt
rait - ti - hit Vaikk' ei ol - lut sul - la lem - pi Lun - ta

Ped. * Ped. * Ped. *

p

sy - dän - par - kain? Vie - nyt sy - dän par - kain?
läm - pöi - sem - pi? Lun - ta läm - pöi - sem - pi?

Ped. * Ped. *

№ 47.

Österbottnisk folkvisa.

Arrang. af M. Wegelius.

V. 1. Der väx - te upp en lil - ja u - ti
gret och jag bad och jag

p

1.

da — len, En ro - sen - de kro - na hon bar. Det
sa - de, Och jag spor - de lil - la vän-nen ef - ter tröst: Jag

2.

bar. Jag stan - na - de och såg up - på den lil - jan, Och
tröst. Hvar - för har du fäng - slat mitt hjer - ta, Hvar -

1. 2.

ta - rar - na på kin - der - na de rann. V. 2. Jag
för har du så rat mitt bröst?

molto ritard.

№ 48.

Herbstgefühl.

Em. Geibel.

Moderato.

E. Fabritius.

O, wär' es bloss der Wan - ge Pracht, Die mit den Jah - ren flieht! Doch das ist's was mich trau - rig macht, Dass auch das Herz ver - blüht. Dass, wie der Ju - gend Ruf ver -

hallt . Und wie der Blick sich trübt, Die Brust die

ad lib.

einst so heiss ge_wallt Vergisst wie sie geliebt Vergisst Vergisst wie

p

poco vivo

sie ge_liebt. Ob von der Lip_pe dann auch kühn Sich

f

Witz und Scherz er_giesst, 's ist nur ein heuch_le_

f

leise

ri_sches Grün, das ü_ber Grä_bern spriesst. Die

und träumerisch

Nacht kommt, mit der Nacht der Schmerz, der eit - le Flim - mer

pp

bricht; Nach Thrä - nen sehnt sich un - ser Herz Und fin - det Thrä - nen

nicht. Wir sind so arm wir sind so müd' — Wa - rum, wir wis - sen's

kaum; Wir füh - len nur, das Herz ver - blüht, Und al - les Glück ist Traum,

f

ad lib. Und al - les al - les

Und al - les Glück ist Traum.

rit.

f

p

Ped.

№ 49.

Der Hidalgo.

(Spanisch.)

Em. Geibel. E. Fabritius.

Frisch und feurig.

f *p* *f* *p*

f *ff* *rit.* *p*

V. 1. 2. Es ist so süss zu scher - zen Mit
V. 3. 4. tra - ge wenn ich sin - ge Die

Lie - dern und mit Her - zen Und
Ci - ther und die Klin - ge Von

f

mit dem ern-sten Streit. Er-glänzt des Mon-des Schim - mer Da
To - le-da - ni-schem Stahl; Ich sing' an man-chem Git - ter Und

p *p*

treibt's — mich fort vom Zim - mer Durch Platz und Gas - sen
höh - ne man - chen Rit - ter Mit ke - - ckem Lied zu -

dim.

weit; da bin zu Lieb' ich im - mer Wie zum Ge - fecht be - reit. Die
mal. Der Da - me gilt die Ci - ther, Die Klin - ge dem Ri - val.

rallent.

Schö - nen von Se - vil - la, Mit Man - tel und Man -
Auf denn zum A - ben - theu - er. Schon losch der Son - ne

p

til - la Man - til - la
Feu - er Feu - er

pp *pp*

langsamer *a tempo*

Bli - cken den Strom ent - lang — Sie lau - schen mit Ge -
Jen - seits der Ber - ge - aus — Der Mond - nacht Däm - mer-

rit. *f* *f* *f*

fal - len Wenn mei - ne Lie - der er - schal - len Zum Man - - do -
stun - den Sie brin - gen Lie - bes - kun - den, Sie brin - - gen

li - nen - klang. Und dun - kle Ro - sen
blut' - gen Strauss. Und Blu - men o - der

f *f* *p*

fal - len Mir vom Bal - kon zum Dank Und dun - kle Ro - sen
Wun - den Trag' mor - gen ich nach Haus Und Blu - men o - der

f

rit. **a tempo**

fal - len Mir vom ___ Bal - kon zum Dank.
Wun - den trag' mor - gen ich nach Haus.

p *dim.*

3. 4. Ich

dim. *pp*

№ 50.

Suomalainen kansanlaulu.

Allegretto. Sov. M. Wegelius.

1. Mik-si lau-lat, lin-tu-se-ni, vi-ser-te-let suol-la? Mik-si lau-lat lin-tu-se-ni, vi-ser-te-let suol-la? Lau-lat aamuin, puo-li-päi-vin vie-lä-kin eh-tool-la. -tool-la.

1. Hvarför sjun-ger du min fo-gel ständigt så i lun-den? Hvar-för sjunger du min fo-gel ständigt så i lun-den? Allt från da-gens förs-ta gryning och till af-ton-stun-den. -stun-den.

mp p rit. ritard.

I. II. 1. 2. vv. 3as v.

2. Riemurinta, kaunokieli,
aina äänesi raikuu;
Metsät, lehdot, vuoret, laksot
äänestäsi kaikuu.

2. Fröjd i hjertat, klang i strupen —
ständigt sången höres,
Och från skogar, berg och dalar
Eko återföres.

3. Lentäisitkö, liehuisitkö
ilman imarrusta,
Eikö ilo syttyisi sun
rinnassasi tuosta?

3. Kunde väl så fri du sväfva
utan qval och smärta,
Och ej känna lust och glädje
födas i ditt hjerta?